

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

777

2.ª QUINZENA DE GENER
1985 100 Ptes.

EDITORIAL

L'hegemonia de l'esquerra i la convergència social i política 3

POLÍTICA

Reunió del C. Central . 4
Gerardo Iglesias a Barcelona 4
V Assemblea de la FMC 5
Parlament 5
Llei d'iniciativa popular. 6
Llei antiterrorista
Crònica de l'any jove . 6

CULTURA i SOCIETAT

Presó de la Roca 7
Manifest contra l'heroïna 7
El túnel del Cadí 8
Subministrament energètic 8
Saura: retrats imaginaris 8
Jordi Petit: Nou llibre de poesia 9

DOSSIER

La integració a Europa (y II) 10

TREBALL i ECONOMIA

Negociar a l'ofensiva .. 12
Pensions per sota del poder adquisitiu 12
CC.OO. guanya 13
Assemblea de delegats 13

INTERNACIONAL

Moviment per la pau ... 14
Solidaritat amb el PC. de l'Uruguai 15

EL PARTIT

Tribuna del Congrés .. 16
L'opinió del lector 16
• PSUC a Montgat
• Cartes a Felipe González 17
Homenatges 18
Presentació de tesis .. 19
Amortització deutes electorals 19

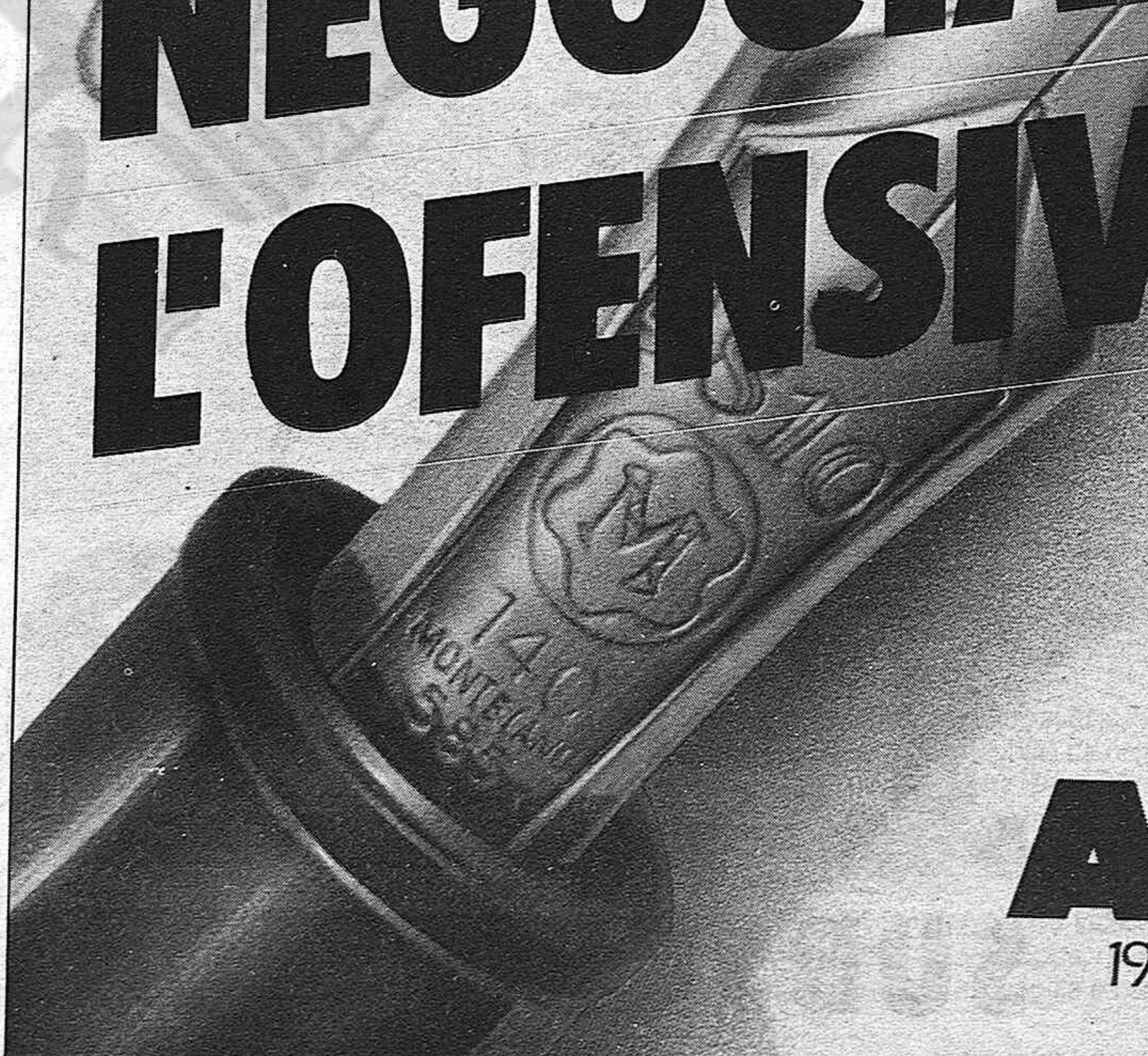

MINISTERIO DE TRABAJO Y SEGURIDAD SOCIAL

Acuerdo Económico

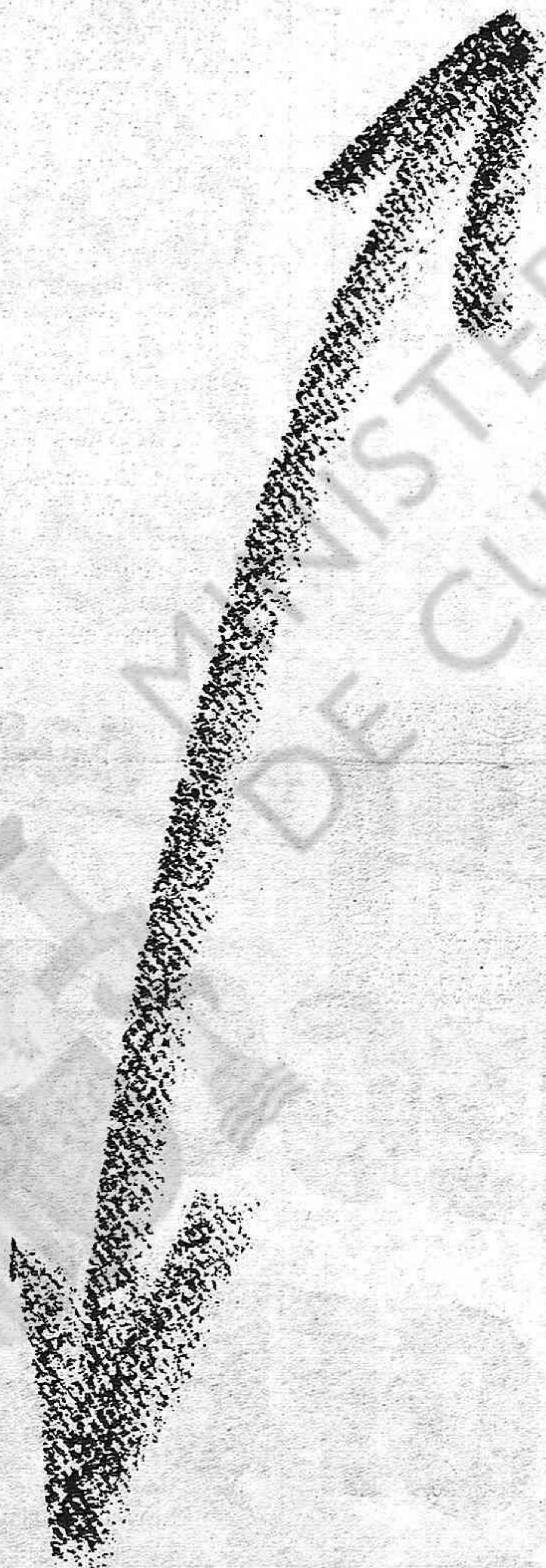
Davant els convenis

NEGOCIAR A L'OFENSIVA

AES
1985-86

1985

1000

SUBSCRIPCIONS

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Director: **Jordi Guillot**

Cap de Redacció: **Eduard Jiménez**

Consell de Redacció: **Jaume Botey, Jordi Castan, Josep M.ª Clariana, Joan Corbera, Sebastià Guirado, Alfons Labrador, Miquel Núñez**

Correcció: **Miquel Vidal**

Fotografia: **Pérez Molinos**

Redacció administració i subscripcions: **Ciutat, 7. 08002 Barcelona. Tel. (93) 301 05 54**

Edita: **Partit Socialista Unificat de Catalunya**

Impressió: **GRATESA: Galileu, 347, TERRASSA. Telèfon (93) 778 74 58**

Dipòsit Legal: **B. 16.948-77**

L'hegemonia de l'esquerra i la convergència social i política

Els acords del XXX congrés del PSOE expressen, sense ambigüitats de cap mena, la voluntat del nucli dirigent actual del PSOE de tirar endavant, des de la majoria parlamentària i des del govern de l'Estat, una política totalment contraposa a la voluntat de pau, de treball i de participació que va portar, l'octubre del 82, a aconseguir Felipe González la majoria absoluta.

En substituir les propostes de canvi per un possibilisme que accepta com a immo­dicable els condicionaments de la dreta econòmica, social i institucional, el govern del PSOE no sols entra en contradicció amb els seus propis compromisos electorals, sinó que intenta arrossegar a les seves posicions l'opinió pública, desmobilitzar la classe treballadora i consolidar el bipartidisme.

Qualsevol proposta política alternativa, més enllà de la necessària lluita reivindicativa, exigeix avui un plantejament radical de fons que trenqui la dinàmica acceptada pel govern del PSOE i que, malgrat totes les dificultats, obri una perspectiva a la recuperació, en la mobilització social i en les iniciatives polítiques, a les propostes que corresponen a l'esquerra real.

Es en el marc d'aquesta situació que la direcció del PCE ha plantejat, com una proposta estratègica, treballar per fer coincidir en la mobilització i en l'actuació política tots els potencials d'esquerra de la societat espanyola, com una expressió concreta de lluita per la consecució de l'hegemonia.

Es aquesta una proposta estratègica tendent a trencar la falsa lògica que la dreta i el govern del PSOE intenten imposar com a fatal: **la de la seva alternança dins el marc de l'atlantisme**, acompanyant-la de la negativa a buscar una sortida solidària a la crisi econòmica i de l'intent de mantenir allunyades la classe treballadora i les capes populars de l'activitat política.

Davant d'això, és difícil arribar a comprendre que els comunistes no ens esforcem units per obrir pas a una proposta alternativa basada en la convergència i que, fins i tot, l'arribem a utilitzar com un nou motiu de confrontació. D'altra banda, intentar desqualificar la proposta de convergència reduint-la, caricaturitzada, a una mera opció electoral per a l'any 86, pot ser una tàctica instrumental que no ajuda a la clarificació dels continguts de fons.

Fóra bo recordar que l'any 1956, quan les direccions del PCE i del PSUC varen llençar la política de reconciliació nacional com una proposta estratègica enfrontada amb la dinàmica de divisió sorgida de la guerra civil, també hi va haver qui la va voler caricaturitzar com una proposta immediata d'entesa entre assassins i assassinats, entre opressors i oprimits.

Ben al contrari, es tractava de descobrir en la realitat un potencial naixent que no sols justificava les propostes del PCE i del PSUC, sinó que, els anys següents, havia de donar al «partit» força i credibilitat.

Avui, la convergència en la mobilització social ha fet ja passos importants en la defensa de la pau i ha començat a obrir camí en les lluites dels treballadors i les classes populars.

Cal cercar, també, aquesta convergència en les reivindicacions socials, en la lluita contra l'atur i per la reindustrialització, contra la degradació i la reprivatització de la Seguretat Social, en la defensa de l'ensenyament públic, per una justícia fiscal, contra la corrupció, per una nova moral que compregui, també, una manera diferent de fer política basada en la participació.

Hem dit que fóra caricaturitzar la proposta estratègica de convergència reduint-la a una mera opció electoral i desqualificar-la, tot seguit, per manca de punts de referència amb què configurar aquesta opció.

Però també cal dir que una proposta estratègica com la de la convergència pot tenir, en el seu moment, també una traducció electoral que enforteixi el paper del partit i faci avançar el protagonisme de l'esquerra real.

Es en aquesta línia que cal entendre, seguir i aprofitar, l'experiència oberta pel PCA amb la seva «Propuesta para Andalucía», que ha iniciat, des de la pròpia realitat econòmica, política i social, un treball de recuperació de l'esquerra en l'elaboració d'alternatives, en la mobilització i en el compromís polític, des d'una actitud electoral oberta.

Des d'aquesta concepció estratègica és com cal enfocar els plantejaments de fons que es desprenen de la proposta de convergència política i social. Una proposta que no implica diluir la nostra identitat sinó, ben al contrari, enfortir-la en el marc del moviment real, per tant, en la mobilització, en la lluita, en l'elaboració d'alternatives des del si mateix de la classe treballadora, de tots els sectors socials amb potencial transformador.

Cal afegir, doncs, les interpretacions tacticistes o dogmàtiques, defugir la trampa de la discussió merament ideològica, i comprovar, en la pràctica, l'avenç, la necessitat i la justesa d'aquesta proposta en el procés de consecució de l'hegemonia de l'esquerra.

Antoni Gutiérrez Díaz
Secretari general del PSUC

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Nom
Adreça
Població Districte
Telèfon

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any. Faré l'abonament de l'import per:

- Efectiu
- Gir postal o telegràfic
- Taló nominatiu a TREBALL
- Domiciliació bancària (ompliu la butlleta adjunta)

Import de la subscripció:

Catalunya	2.200,— ptes.
Estat espanyol	2.300,— ptes.
Europa	2.750,— ptes.
Resta del món	3.250,— ptes.

Data Signatura

Butlleta de domiciliació bancària

Sr. director del Banc o Caixa
Agència n.º Adreça
Població
Titular del compte/lílibreta
Número del compte/lílibreta

Senyors, els agrairé que atenguin, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/lílibreta, els rebuts que els presentarà TREBALL, a nom de

Data Atentament,

signatura (titular)

Envieu-nos aquesta butlleta a TREBALL, c/ Ciutat, 7, 08002-Barcelona.
Nosaltres ens ocuparem de fer-la arribar al vostre banc/caixa.

26 de gener de 1985

Reunió del Comitè Central del PSUC

El Comitè Central del PSUC s'ha reunit el propassat dissabte, 26 de gener, per tal d'analitzar la conjuntura política, examinar el procés de preparació del VII congrés, així com les tasques polítiques immediates.

El Comitè Central del PSUC ha examinat la situació política a partir de l'informe presentat pel secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz, en nom del Comitè Executiu.

A l'informe —que s'ha aprovat sense cap vot en contra i amb dues abstencions— s'assenyalen tres elements que configuren l'actual conjuntura política: els resultats del XXX congrés del PSOE, la situació de la dreta a Catalunya i Espanya i la situació dels comunistes. Sobre els resultats del XXX congrés del PSOE s'ha conclòs que ha estat un congrés de renúncia a una política de canvi i transformacions, de ratificació de l'atlantisme i de ratificació, també, d'una política econòmica que ha renunciat a millorar les condicions de vida dels treballadors.

Fent referència al darrer congrés de CDC, el secretari general del PSUC, en el seu informe, assenyalava que allò més destacable ha estat el vist-i-plau al projecte reformista de Roca —presentat com una voluntat d'influir en la política d'Estat— que en el futur pot contradir el projecte nacionalista que Jordi Pujol diu defensar.

Valorant la situació dels comunistes a Espanya, el Comitè Central ha ratificat el seu suport a l'actual direcció del PCE, així com a la proposta de convergència. En aquest sentit s'ha valorat la necessitat de situar el debat polític en el marc de l'activitat concreta i en l'elaboració d'alternatives.

El Comitè Central del PSUC ha valorat positivament el document econòmic que va aprovar el Comitè Central del

PSOE, així com la necessitat d'adaptar-lo a la realitat catalana. En aquest sentit es va acordar fer seu aquest document i incorporar-lo a les tasques de preparació del VII congrés i projectar-lo cap a la societat.

En el decurs de la reunió s'ha examinat el procés de preparació del VII congrés, fent-ne una valoració positiva. En aquest sentit s'ha destacat el sentit de responsabilitat i confiança en el futur amb què els militants han afrontat aquest procés.

El Comitè Central del PSUC ha examinat les tasques polítiques concretes. Entre aquestes destaquen el suport a la convocatòria de CCOO per al dia 21 de febrer pel manteniment del poder adquisitiu, contra l'acomiadament lliure i per la defensa del caràcter públic de la Seguretat Social; les activitats a favor de la pau i pel referèndum per la sortida d'Espanya de l'OTAN; la campanya contra el tràfic i consum de droga pura; les mobilitzacions a favor de l'ensenyament públic i la seva qualitat, especialment del dia 2 de febrer, i el procés de preparació de la Festa de Treball, que inclourà enguany un homenatge popular a Paco Candel.

En aquest mateix punt s'ha analitzat el treball parlamentari destacant les iniciatives legislatives que es pensen engegar, com ha estat la proposició de llei sobre iniciativa popular.

Així mateix, el Comitè Central ha assenyalat que l'Any Internacional de la Joventut es una oportunitat per plantejar els problemes que viuen avui els joves.

I finalment, en la perspectiva de les ZUR, el Comitè Central ha assenyalat la necessitat d'objectivar la seva significació, quantificar-ne els beneficis i que responguin a una acció solidària contra l'atur.

Gerardo Iglesias a l'Associació de la Premsa de Barcelona

La pau no és una utopia

«Tot allò que estimuli el debat i la informació pública sobre els greus problemes és una aportació a l'aprofundiment d'una democràcia que tant pateix de tendències a l'institucionalisme i a limitar la participació ciutadana.»

Així va començar Gerardo Iglesias la seva conferència sobre «Espanya i l'OTAN» a l'Associació de la Premsa de Barcelona el dia 16 de gener. La petita i acollidora sala d'actes era plena de gom a gom. Militants del PSUC, personalitats de la vida pública catalana, mitjans d'informació... Per sentir una de les conferències més rigoroses sobre atlantisme que recordem.

Gerardo Iglesias —durant més d'una hora— va explicar quines eren les claus de la permanència d'Espanya a l'Aliança Atlàntica i la posició dels comunistes respecte de la política de blocs i la cursa d'armaments, responent així a la invitació de l'Associació de la Premsa per participar en un cicle de conferències que, amb motiu del 75 aniversari d'aquesta entitat, té lloc a Barcelona.

Segons el secretari general del PCE, el rebuig social a la presència d'Espanya a l'OTAN es deu a tres factors: «el greuge per la forma en què es produí, la percepció del nivell d'amenaça a la pau al món i l'absència d'implicacions d'interès nacional en la decisió».

«L'imperi és l'imperi i cal rendir-s'hi»

Es va referir a continuació a la manca d'explicacions sobre els avantatges de la presència a l'OTAN des d'un punt de vista de l'interès nacional. Gerardo Iglesias digué que la manca d'arguments i les resistències a un debat sobre el tema s'han substituït per una mena d'idea de fatalitat que expressa que «la neutralitat és impossible en un món dividit en dos blocs», o, com va dir Felipe González al XXX congrés del PSOE, «les coses són i no se les pot capgirar». El secretari general del PCE, en criticar aquestes afirmacions, digué que això es tant com afirmar que la nostra sobirania és limitada i que estem sotmesos a un xantatge. «Si això fos cert, allò que correspondria és posar la situació solemnement en coneixement de l'opinió pública espanyola, mobilitzar-la i anar a denunciar-lo enèrgicament als fòrums internacionals».

Sí a la CEE, no a l'OTAN

Gerardo Iglesias negà que entre CEE i OTAN hi hagués cap relació directa, com

pretenen fer creure els pro-atlantistes. Posa com exemple Irlanda —membre de la CEE i neutral per la seva Constitució— o Portugal —membre de l'OTAN i no de la CEE.

La neutralitat és possible

«La neutralitat no només és possible i històricament coherent, sinó que és la base d'una política exterior que donaria prestigi polític i potenciarà el paper d'Espanya com a pont entre Europa i Amèrica llatina, Àfrica i l'Orient Mitjà, obrint possibilitats de noves relacions econòmiques i opcions serioses per a una recuperació econòmica i per a reactivacions industrials independents.» En referir-se a l'opció de govern del PSOE digué que «es tracta de la renúncia d'un projecte econòmic, social i polític propi i independent, i la recerca de la reactivació econòmica en l'aprofundiment de la dependència dels EUA, participant de la via que aquests han trobat per a la seva expansió econòmica: la cursa d'armaments».

Per un referèndum clar i ara

El secretari general del PCE va explicar quina era la posició dels comunistes i d'altres forces polítiques i socials i va reiterar la necessitat d'un referèndum amb caràcter decisor i amb una pregunta inequívoca.

En preguntar-se sobre la finalitat dels blocs militars, Gerardo Iglesias es responia que «són fonamentalment el mecanisme de domini i control de les superpotències en les dues àrees d'influència respectives, mentre lluiten per la supremacia mundial» i afegí «la persistència de la divisió en dos blocs ha perpetuat una situació real de domini i ha impedit processos de transformació progressista a occident i de democratització a l'est».

La neutralitat no és una utopia

Gerardo Iglesias acabà dient que «la neutralitat que propugnem no és una utopia. És tan possible com la neutralitat dels qui ja l'han conquerida i tan necessària com un ordre mundial diferent. No estem apostant per un tipus de política exterior. Optem per la independència, per cercar condicions per un desenvolupament progressista econòmic i social, optem per la pau».

V Assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya

La cinquena assemblea de l'FMC de Catalunya, celebrada a Reus, ha subratllat de nou l'extraordinària capacitat d'aquest jove organisme associatiu per reflexionar i per elaborar iniciatives concretes entorn dels grans temes que les tasques municipals susciten.

Aquesta constatació és encara més important pel fet que s'ha esdevingut en una situació de la base municipal —als ajuntaments— de singular diferenciació política que fins i tot, en alguns casos, arriba a la confrontació oberta. Té un mèrit més gran, doncs, que a Reus s'hagin consensuat resolucions de gran interès que, si es materialitzaven —gràcies a la voluntat comuna perquè no es quedin en paper mullat—, significarien un alleujament real per als nostres ajuntaments.

De l'esperit de les conclusions aprovades, en destacariem:

1. La voluntat de mostrar-se exigents en la necessitat d'aconseguir recursos econòmics més grans de l'administració central i autonòmica.

Això vol dir incrementar les aportacions del Fons de Cooperació Municipal —fóra positiu, per exemple, rebre el 25 per cent del total de les administracions—, tal com va prometre el conseller Culler, i aconseguir enguany la creació d'un fons específic de Catalunya.

2. Que en l'elaboració urgent de la llei de finançament de les hisendes locals es compti amb l'opinió dels municipis —i, en concret, de l'FMC, que va avançar durant l'assemblea notables aportacions en aquest sentit.

3. La necessitat que el Parlament de Catalunya abordi, durant aquest any de 1985, dues lleis decisives per a la vida municipal catalana: la llei del govern local català i la llei d'ordenació territorial.

Aquesta darrera és tan peremptòria per assegurar de totes totes l'expressió de la nostra realitat comarcal supramunicipal, que l'assemblea va decidir instar als ajuntaments federats que proposessin iniciatives pròpies de comarcalització en el termini d'un any, si el Consell Executiu de la Generalitat no presenta abans un projecte concret al Parlament.

4. L'exigència d'una coordinació efectiva entre les administracions central i autonòmica a través de comissions estables de consulta i treball, en les quals l'FMC es compromet a participar.

5. L'assemblea va mostrar el seu ferm rebuig a diversos aspectes —no pas tots, és clar— de la llei de règim local, clarament limitatius de l'autonomia municipal.

Singularment, el fet que el Senat no contempli l'esmena formulada per diversos senadors socialistes —coneguda com a 59 bis— que suposa un clar atropellament en permetre que per una decisió política, i no pas judicial, es puguin sotstraure competències als ajuntaments, en funció de suposades males gestions, competències, però, que continuarien de sufragar els ajuntaments.

La cinquena assemblea també ha ratificat la seva voluntat de relació confede-

ral —és a dir, autonomia— pel que fa a la federació espanyola.

Aquest punt, singularment avalat pels alcaldes del PSUC, facilita una de les conclusions més importants de l'assemblea: la necessitat que tot el moviment municipal català s'unifiqui entorn d'un mateix organisme. És a dir, que es fusioni l'FMC amb l'Associació Catalana de Municipis.

El president de la Federació, Joaquim Nadal, va posar una gran èmfasi en aquesta iniciativa, que respon a una autèntica aspiració dels qui ens movem en l'administració local i sentim la necessitat d'una defensa comuna, per sobre de qual-sevol partidisme.

Les condicions ja hi són per tal que l'Associació accepti aquesta proposta i es pugui constituir una comissió d'enllaç que materialitzi la fusió de tots dos organismes.

Sens dubte, caldrà rellegir i aprofundir els materials que l'Assemblea ha generat, però d'aquestes primeres conclusions ja es pot desprendre el paper positiu que l'FMC juga en la consolidació de la vida municipal catalana.

Al PSUC en particular li satisfà la magnífica aportació que, en el seu si, juguen els nostres alcaldes, regidors i tècnics.

Els nostres companys han mirat de consensuar al màxim les posicions més properes, sense eludir la necessitat de la

diferenciació en els temes de discrepància, com, per exemple, temes com la crítica explícita a la globalitat de la llei de règim local, d'inspiració centralista i autoritària, llunyana al nostre model d'Estat, o el nostre desacord amb l'aplicació indiscriminada i abusiva de l'IRPF, o l'ampliació dels òrgans rectorals de l'FMC amb organismes supramunicipals, abans que el Parlament de Catalunya defineixi l'ordenació territorial i, amb ella, les competències d'aquells organismes. En aquest sentit, ens sembla absurda la participació de les diputacions, sobretot quan assistim a una ofensiva provincialista de la Diputació de Barcelona.

Aquestes diferències, però —que desitgem que en siguin poques—, ja s'han de considerar normals en un organisme plural en la seva composició i que aspira a ser encara més divers.

Allò fonamental és que en el seu si no hi hagi manipulacions polítiques, i que el consens sorgeixi amb rigor entorn d'allò que avui ens uneix a tots els municipis catalans, per sobre de les etiquetes.

És a dir, el legítim afany d'autonomia municipal, la consecució de recursos econòmics suficients i capacitat de gestió per assegurar unes cotes més grans de benestar als ciutadans.

En aquesta tasca es troben els nostres alcaldes i regidors. Per a aquests objectius ens hem d'aplicar en el si de l'FMC.

Jordi Conill

Parlament

ERC i PSUC creuen que els pressupostos de l'estat per al 1985 són inconstitucionals

Els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i del Partit Socialista Unificat de Catalunya han presentat una demanda al Consell Consultiu de la Generalitat perquè dictami sobre la possible inconstitucionalitat dels Pressupostos Generals de l'Estat per al 1985.

Els dos grups parlamentaris argumenten que diferents articles de la Llei de Pressupostos de l'Estat per al 1985 no respecten degudament l'Estatut d'Autonomia i la Constitució espanyola mateixa. En concret, PSUC i ERC assenyalen que l'esmentada llei atempta contra les competències que la Generalitat té en matèria de funció pública i d'hisendes locals.

En aquest sentit cal recordar que, amb data de 26 de gener del 1984, el Consell Consultiu va dictaminar favorablement a una demanda del grup parlamentari del PSUC, que assenyalava la inconstitucionalitat de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1984. En aquell moment el PSUC va argumentar les mateixes raons per tal de sol·licitar el dictamen.

Una vegada el Consell Consultiu dictami, serà el Parlament de Catalunya qui podrà presentar un recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional de l'Estat. Ara fa un any, amb el dictamen favorable del Consell Executiu, el Parlament no va poder presentar recurs, ja que únicament votaren en aquest sentit ERC i PSUC, votant en contra PSC (PSC-PSOE) i l'abstenció —per garantir la governabilitat de l'Estat— CiU. Cal esperar, doncs, que en aquesta ocasió torni a succeir el mateix.

ASESORÍA RISCHAK

Asuntos laborales, fiscales y administrativos. Seguros.

Aragó 196, pral. 1.^a
Tel. (93) 323 49 58
08011 BARCELONA
Horario: de 17 a 20

Llei d'iniciativa popular

El grup parlamentari del PSUC ha presentat a la Mesa del Parlament de Catalunya una proposició de llei reguladora de la iniciativa legislativa popular. La llei d'iniciativa popular possibilita que els ciutadans de Catalunya puguin exercir el dret —que l'article 32 de l'Estatut d'Autonomia i la Constitució espanyola mateixa reconeix— de participar activament en la tasca legislativa del Parlament de Catalunya. Si s'aprova aquesta llei qualsevol ciutadà —major d'edat i inscrit en el cens electoral— abonat per cinquanta mil signatures podrà exercir la iniciativa legislativa.

En la presentació de la llei als mitjans de comunicació, Rafael Ribó, portaveu del PSUC al Parlament, argumentava la necessitat d'iniciar noves vies per tal de dotar el país d'instruments de participació activa dels ciutadans. En aquest mateix sentit, el portaveu comunista assenyalava que «cal desenvolupar els mecanismes de vertebració social i política que fan arre-

lar la responsabilitat de l'esdevenir col·lectiu en el teixit de la nostra societat».

Rafael Ribó insistí que «no es tracta de contraposar les democràcies parlamentàries a la democràcia participativa. Es tracta de fer possibles ambdues opcions». Amb l'aprovació d'aquesta llei, el PSUC pretén introduir un element que possibiliti la participació dels ciutadans en

la vida parlamentària, i el que és més important, un instrument de participació activa en la vida pública catalana.

Aquesta —la iniciativa legislativa popular— és una de les dues opcions que l'Estatut d'Autonomia preveu. L'altra fa referència a la possibilitat de participar en els òrgans representatius de les demarcacions supramunicipals de la futura organització territorial de Catalunya.

L'article 32 de l'Estatut d'Autonomia, que ara el PSUC amb aquesta Proposició de Llei pretén desenvolupar.

Art. 32.6: La iniciativa legislativa correspon als diputats, al Consell Executiu o govern i, en els termes que una llei de Catalunya estableixi, als òrgans polítics representatius de les demarcacions supramunicipals de l'organització territorial de Catalunya. La iniciativa popular per a la presentació de proposicions de llei que hagin d'ésser tramitades pel Parlament de Catalunya serà regulada per aquest mitjançant una llei, d'acord amb allò que estableix la llei orgànica prevista a l'article 87 de la Constitució.

Atemptat als drets i llibertats constitucionals

Llei antiterrorista: una llei terrorífica

El Partit Socialista Unificat de Catalunya i Esquerra Republicana han demanat al Consell Consultiu de la Generalitat que dictaminí sobre la possible inconstitucionalitat de la llei antiterrorista aprovada pel Congrés dels Diputats el propassat mes de desembre.

ERC i PSUC consideren que, tal i com es va posar de manifest en unes recents jornades convocades al Col·legi d'Advocats de Catalunya, aquesta llei vulnera els drets que la Constitució reconeix d'associació, informació, llibertat d'expressió i d'assistència als detinguts.

Els dos grups parlamentaris demanen al Consell Consultiu de la Generalitat que analitzi l'adequació de la Llei Antiterrorista a diferents articles de l'Estatut d'Autonomia i de la Constitució mateixa.

En concret assenyalen que la llei esmentada vulnera les competències que la Generalitat té en matèria de policia autonòmica i d'administració de Justícia a Catalunya.

Pel que fa a la legitimitat del Parlament de Catalunya, per a presentar un recurs d'anticonstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional de l'Estat, ambdós grups parlamentaris argumenten que en el text d'aquesta llei se citen explícitament les autonomies. Així mateix, la llei atempta contra determinades competències de la Generalitat.

Any Internacional de la Joventut
1985

Cròniques de l'any jove

Amb aquest article comença la seva col·laboració a TREBALL Ricardo Fernández Ontiveros, coordinador general de la Joventut Comunista de Catalunya. El títol de la columna ja és prou expressiu: l'opinió en els temes de joventut en aquest any que ha estat declarat per les Nacions Unides Any Internacional de la Joventut amb els lemes «participació, desenvolupament, pau».

1. Els convocants

Dedicar un any a la joventut pot semblar com quan li fan un homenatge a un jugador de futbol que es retira. Els defenses que durant tantes temporades haurien maldat per desllorigar el seu menisc acudeixen a acomiadar-lo. Els directius que tant li havien regatejat les fitxes i les primes l'abracen amb uns somriures d'orella a orella. Fins i tot, aquella part del públic que en els últims temps li xiulava tot comentant: «si ja no pots amb el teu cos...» deixa caure alguna llàgrima quan per última vegada es retira als vestuaris.

Una institució prestigiosa i respectable —les Nacions Unides— convoca l'Any. Però entre els seus membres més actius hi trobem persones i països que s'escandalitzaven fa disset anys amb allò de «la imaginació al poder», o amb la irresistible ascensió d'una nova cultura juvenil rebel i corrosiva. També hi són els qui cremaren amb napalm la vida dels joves vietnamites o aixafaren amb tancs la primavera de Praga.

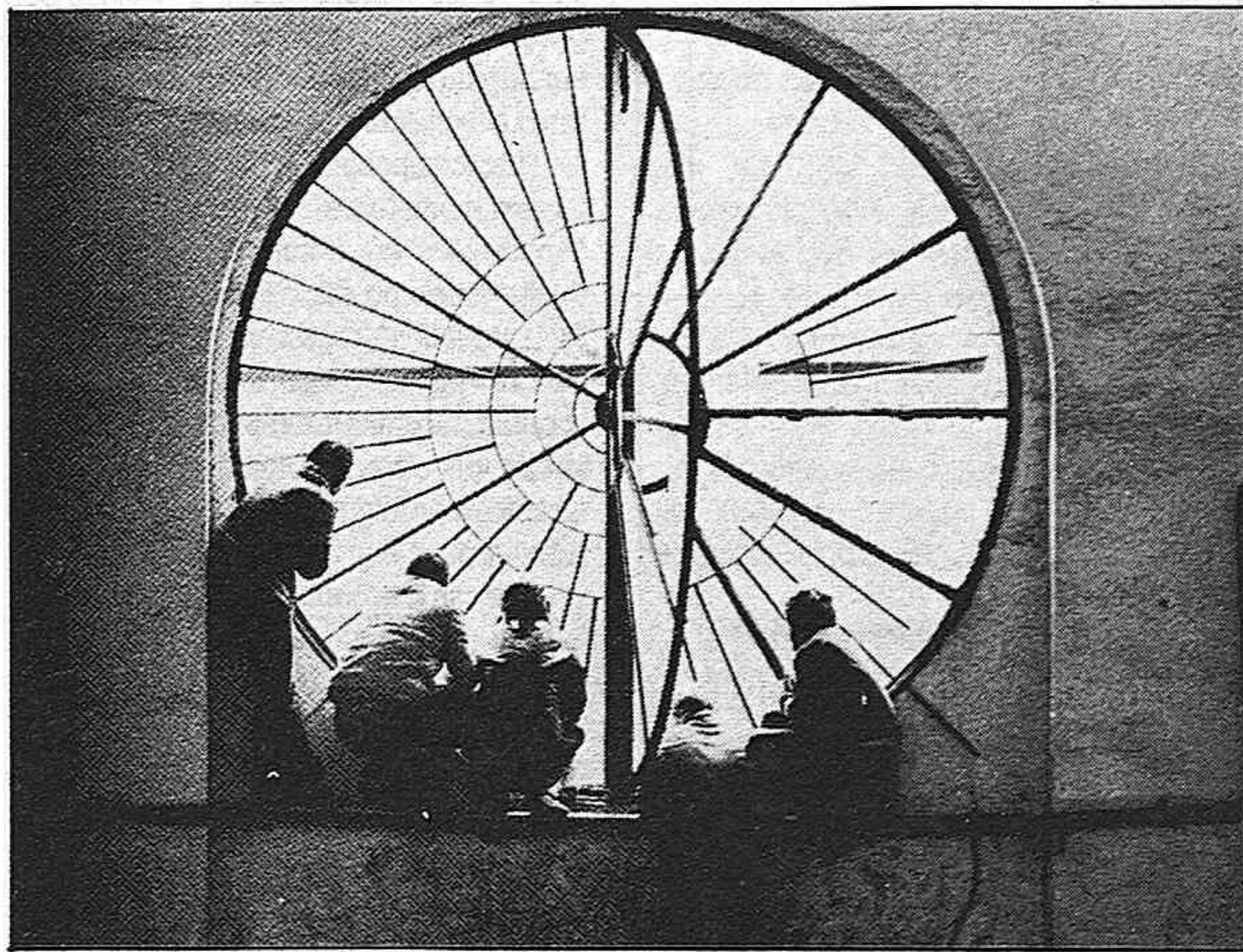
A casa nostra, una governants que, de joves, havien estat en aquest costat de la barricada. Un d'ells es diu Felipe González i va començar l'Any amb un debat televisat amb un grup de joves, ocasió que va aprofitar per dissertar sobre la necessitat de rearmar-se i per denunciar la «hipocresia i humiliació» que significaria signar el tractat de no proliferació d'armes nuclears. Amb un començament d'aquest tipus, les declaracions de finals d'any poden ser glòries. Potser ens voldrà convèncer de l'essència intrínsecament perversa dels referèndums en les democràcies modernes...

Avui hem pintat la part negra de l'any. D'aquí quinze dies girarem full i comentarem la blanca, que també existeix.

Ricardo Fernández Ontiveros

Quatre anys de polèmica

TREBALL ha demanat a Josep Torrecillas opinió sobre les implicacions polítiques del polèmic tema de la presó a la Roca del Vallès. Aquest és l'article.

El Consell de Ministres del dia 26 de desembre va aprovar la ubicació de la nova presó de Barcelona a la Roca del Vallès (Vallès Oriental). No cal dir que aquesta decisió no molesta només els veïns de la Roca, sinó també el conjunt del Vallès Oriental, ja que s'hi duen a terme projectes urbanístics o d'ordenació del territori, aparentment aïllats, però que apunten tots cap al mateix objectiu: continuar l'absorció de la zona sud del Vallès Oriental per part de l'àrea metropolitana de Barcelona. I tot això amb el vist i plau del Consell Executiu de la Generalitat i del govern central.

Una mostra d'això ha estat el conjunt de projectes (TIR, Gallecs, presó de la Roca, etcètera) que hom ha plantejat de realitzar al Vallès Oriental sense tenir present l'opinió de la població ni la de les seves institucions més properes (ajuntaments, entitats socials, etcètera), com és el cas de la presó de la Roca o d'altres sense acabar, com el cas de Gallecs nord, que encara és amenaçat sobre quin en serà el destí. Tot això són exemples de la política d'ordenació territorial que es proposa, és a dir: una política de fets consumats perquè després, al Parlament, amb la majoria de CiU, sigui més fàcil d'aprovar el **pla director d'ordenació territorial de Catalunya**.

Vull deixar clar que el PSUC no s'oposa al fet que se situï al Vallès Oriental la part d'equipaments que ens pugui correspondre, però entenem que no es pot acceptar que es continuï una política de fets consumats que desequilibra profundament la comarca i que amenaça el nostre futur.

En aquest sentit, cal manifestar que les decisions es prenguin democràticament, que hom tingui presents els ajuntaments i que no se'ls margini, que es dugui a terme la discussió al Parlament del **pla director d'ordenació territorial de Catalunya** i, en conseqüència, que s'exigeixi la paralització de les obres de construcció de la presó de la Roca del Vallès, però també cal la discussió a cada comarca de quin és el tipus de comarca que es vol, i de com encaixa a la planificació general.

Finalment, reflexionar sobre alguns aspectes de com s'ha dut a terme el procés de lluita a la zona afectada per la ubicació de la presó a la Roca del Vallès:

1. En primer lloc, manifestar la nostra sorpresa pel comunicat del PSC (PSC-PSOE) de Granollers que critica CiU per la seva actitud tocant a aquest tema; és cert que per part de la Generalitat no hi ha hagut una actitud exigent perquè no es construís en aquesta zona, però el PSC (PSC-PSOE) també és culpable dels resultats finals.

2. No hi hagut un plantejament unitari, institucional i popular, contra la ubicació de la presó a la Roca del Vallès, ja que si bé és cert que l'any 1981 hi hagué una trobada entre ajuntaments i forces polítiques i socials, en què van estar presents el PSUC i CCOO, posteriorment aquell procés unitari no va reeixir i a darrera hora hi ha hagut algunes convocatòries d'abast municipal.

3. Creiem que, tot i que la Roca del Vallès és el poble afectat, el Vallès Oriental no hi és aliè, i en canvi la lluita s'ha plantejat com entre Granollers i la Roca del Vallès, dues poblacions amb alcaldia socialista.

4. Els enfrontaments entre diferents alcaldes de la zona (Cardedeu, la Roca del Vallès, Granollers) i també amb els veïns de la Torreta (poble que llinda amb Granollers i la Roca del Vallès) per tal de treure's de sobre la ubicació de la presó és una mostra evident que no hi ha un pensament global de quina comarca volem i de com la tenim actualment.

5. Aquesta experiència ens ha de fer prendre consciència que els problemes amb transcendència comarcal han de ser àmpliament debatuts per tot l'ampli ventall polític social perquè en aquests problemes sí que hi haurà una coincidència social i ens aproparà a discutir el futur de la nostra comarca, però també —per què no?— quina ordenació territorial volem per a Catalunya.

Josep Torrecillas

Aprobat per la JCC i adreçat als joves i a l'opinió pública

Manifest en contra de l'heroïna

Un dels problemes actuals que directament a o indirecta afecta molts joves de la nostra societat, i que cada vegada s'estén més, és el de l'heroïna. És per això que des de les organitzacions juvenils i totes les forces progressistes en general hem d'engegar un seguit d'actuacions que ens permetin afrontar la realitat del tema, evitant posicions paternalistes, moralistes i sensacionalistes i donar una resposta social i política que ens permeti actuar des d'una perspectiva real a l'addicció a l'heroïna i lluitar contra el tràfic que deriva dels interessos polítics i econòmics de la «màfia» d'aquest negoci.

És molt possible que, al voltant de tot aquest muntatge, hi hagi una clara voluntat de manipulació per part dels que hi ha al darrera de tot això, per anar-se creant una situació que faci que el problema de l'heroïna sigui un dels conflictes socials, econòmics i polítics més importants en els propers anys.

Està suficientment argumentat que el tràfic i el consum de l'heroïna tendeix a la destrucció de la personalitat dels joves, de la seva relació familiar i social, creant zones de marginació. És al mateix temps el millor i més descarat negoci d'explotació econòmica, especialment al nostre país amb el grau d'adulteració, que tendeix a la destrucció de la pròpia vida. Aquest és un dels motius més importants perquè els comunistes estiguem en contra de l'heroïna, pel fet que produeix un canvi de les condicions de vida del jove, i evita que sigui ell mateix el protagonista dels problemes que l'afecten com a jove.

És per això que pensem que una acció des de l'esquerra, i concretament de la JCC, ha d'anar enfocada cap a la solidaritat amb els joves heroïnòmans per la seva reinserció social i curació física, a la denúncia de l'heroïna per anar a les causes que en provoquen el consum, i a combatre'n el tràfic.

S'ha de treure el tema a la llum pública, promovent un debat seriós i científic, obert a tots els col·lectius socials i polítics, per tal que tothom s'impliqui amb el problema i que es pugui arribar a influir en els poders públics.

Així doncs, la JCC es proposa celebrar un debat-campanya sobre el problema de l'heroïna, oberta i en col·laboració amb les entitats i organitzacions d'arreu de Catalunya per tal d'exigir que:

1. S'iniciï un pla de reinserció per als joves afectats, creant centres de rehabilitació a les zones més afectades. Tot aquest projecte hauria d'anar impulsat per l'àmbit de la sanitat pública.

També cal oferir mitjans i alternatives per dissenyar un pla de prevenció (associacionisme, cultura, projectes locals de desenvolupament del temps lliure, plans d'ocupació...) relacionant-lo amb les causes indirectes de l'addicció.

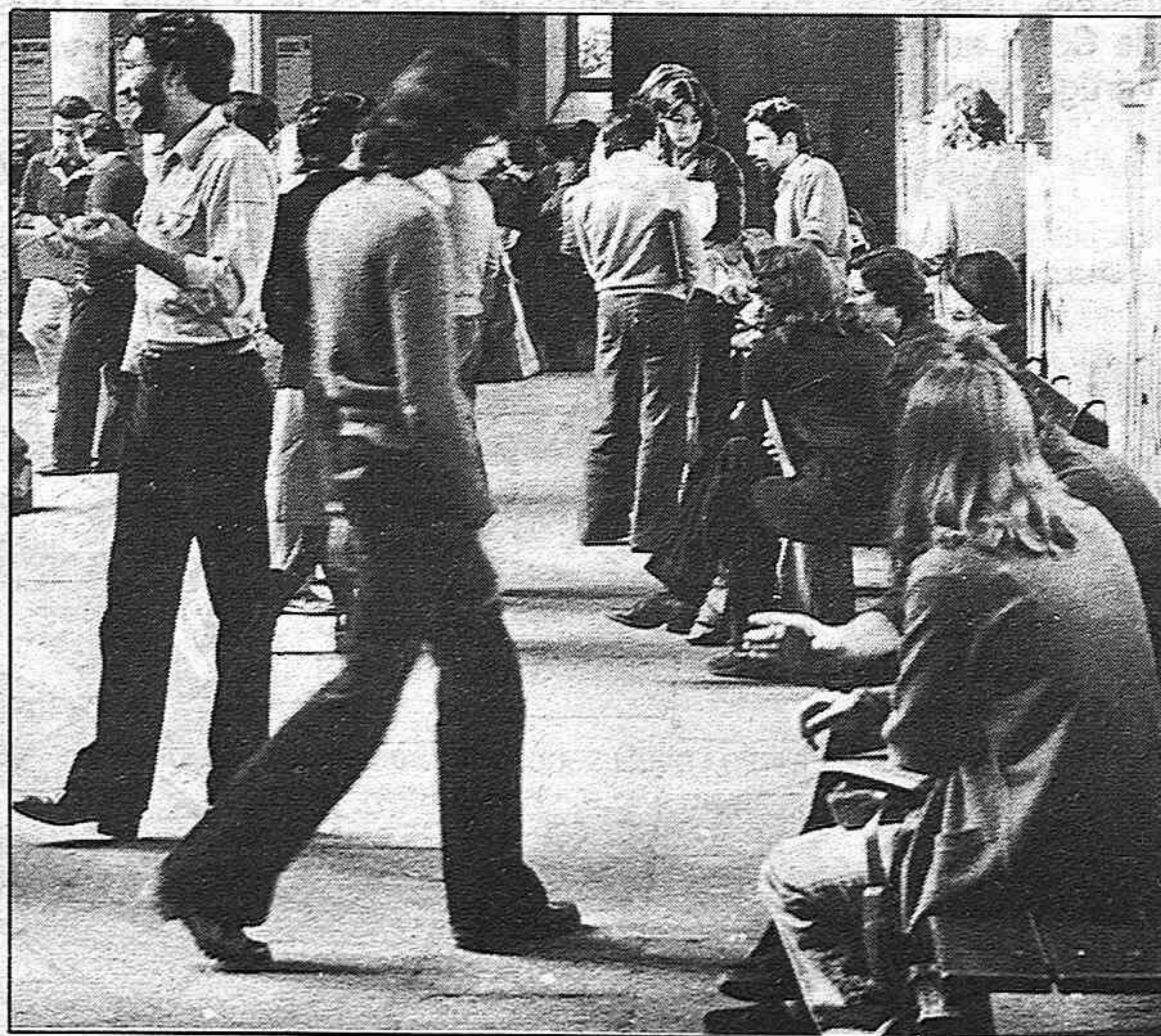
2. Es realitzi una acció institucional contra el tràfic a partir d'una tasca de coordinació i col·laboració internacional entre els governs, que no criminalitzi els heroïnòmans.

3. S'ampliï el cos legislatiu per impedir la fabricació submergida d'heroïna, i combatre l'especulació econòmica que el seu tràfic i el seu consum produeixen.

4. Es realitzin estudis sobre els actuals centres privats que existeixen, investigant quins mètodes de rehabilitació s'utilitzen i quina és la seva font d'ingressos econòmics.

5. Es promogui la creació d'una plataforma oberta amb totes les entitats polítiques i socials per tal de protagonitzar una campanya de sensibilització pública i reivindicar respostes de l'administració per al problema de l'heroïna, cridant també els ex-heroïnòmans a participar-hi.

6. A nivell nacional s'impulsin diferents iniciatives encaminades a l'aïllament del tràfic de l'heroïna i actuacions judicials i policials contra els grans traficants.

El Túnel del Cadí i el desenvolupament del Berguedà

El 20 d'octubre, per iniciativa de la nostra agrupació, ens vam reunir companys de diverses comarques afectades pel túnel del Cadí amb la participació de Rafael Ribó. De l'estudi que vam fer sobre el procés de construcció i les repercussions futures del túnel, m'interessa aprofundir i comentar un dels punts: el de la **planificació territorial**.

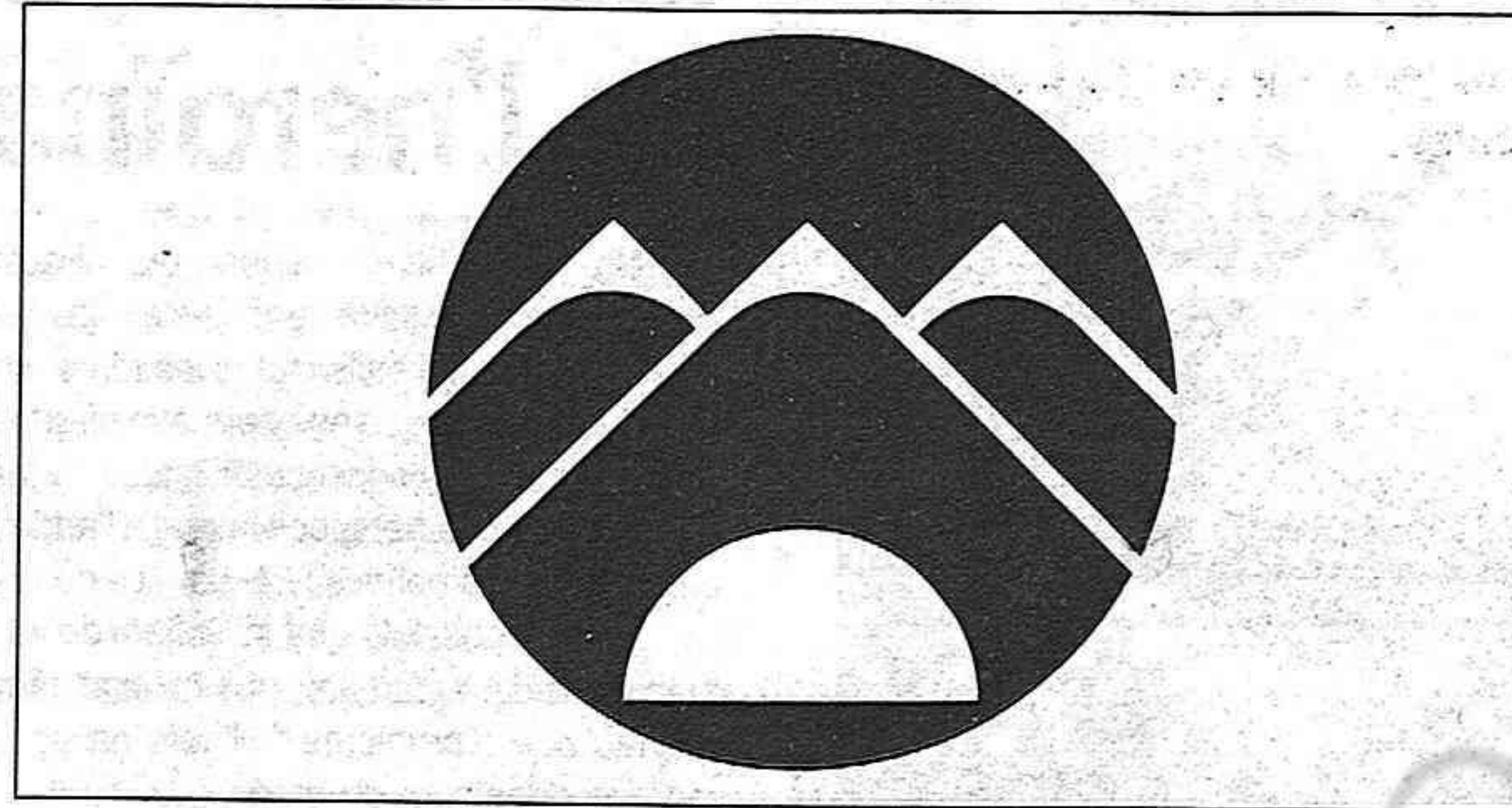
El millorament de les vies de comunicació es insuficient per a promoure per si sol el progrés econòmic i social d'una zona.

Unes comunicacions millors, sense altres mesures, poden provocar l'efecte contrari: podrem baixar més fàcilment a Manresa o a Barcelona a comprar, al metge, al cinema... ocasionant un empobriment del Berguedà. Alguns magatzems distribuïdors i oficines diverses poden renunciar a establir-se al Berguedà ja que amb bones comunicacions poden atendre aquesta comarca des de Barcelona o Manresa.

Hi ha comarques, com la Conca de Barberà, les Garrigues, Baix Ebre, l'Urgell i la Segarra, per les quals fa molts anys que hi passa una carretera general o una autopista i que en els últims trenta anys han perdut població.

El Berguedà podria passar d'ésser un cul de sac a esdevenir només una terra de pas.

En els últims cinc anys, quan ja es parlava del túnel i de l'eix i durant les obres de construcció, al Berguedà han plegat empreses tèxtils, la plantilla de Carbons de Berga S A ha disminuït molt i d'altres empreses tèxtils i de construcció es troben encara en franca crisi.

Tot això són alguns exemples sobre els que fonamentem que per desenvolupar una comarca cal:

1. Uns recursos disponibles, naturals o semidesenvolupats.
2. Una infraestructura mínima: serveis públics (sanitaris, d'ensenyament, culturals...), comunicacions, transports, energia, etcètera.
3. Mà d'obra local amb nivell suficient de qualificació, o preveure'n la formació.
4. Voluntat d'invertir per part del sector privat i del sector públic.

A més a més, per tal que el desenvolupament sigui ordenat i aprofiti a tothom cal **preveure** quines actuacions i inversions es faran, on se situaran i quines són prioritàries o més urgents. De tot això se'n diu **planificació**, la qual ha d'ésser **democràtica**, és a dir, amb la participació del poble mitjançant els organismes representatius, en aquest cas a través del Consell Comarcal, dotat amb recursos suficients, i **global**, ja que ha d'incloure tots

els aspectes i a nivell nacional, per tal d'evitar de beneficiar uns sectors o unes comarques en perjudici d'altres.

D'aquests punts no s'ha fet ni previst més que les comunicacions, però buscant la rendibilitat de l'empresa privada que explota el túnel. D'aquesta actuació poden derivar-se desequilibris i especulacions.

L'opinió dels qui així pensem ha d'arribar a les institucions i que, cada una al seu àmbit, prengui les mesures necessàries, per tal que el túnel, que és l'obra civil més important realitzada a Catalunya en els darrers anys, sigui un factor més que contribueixi perquè el Berguedà i les comarques veïnes tinguem el que la majoria desitgem: un desenvolupament equilibrat, harmònic i humà.

Però, hem d'ésser conscients que una minoria de privilegiats, d'aquí i de fora, no desitgen pas això.

Josep Tuson Valls

Subministrament energètic

Les irregularitats que s'han produït al llarg de les darreres dues setmanes són conseqüència d'una manca d'estructura per part de les companyies subministradores d'electricitat, gas i butà.

Les companyies, per contracte privat, es comprometen a subministrar l'energia especificada en el contracte. Les xarxes de distribució no estan pensades per a suportar tota la càrrega contractada, en funció que «mai» el consum global no arriba a la punta màxima que representa el sumatori de tots els contractes individuals. Per tant acorden alguna cosa que no poden subministrar.

En cas d'acceptar-se com a raonable que la infraestructura de distribució no correspongui al màxim contractat (caldrà regular-ho, però), a la vegada la companyia hauria de comprometre una **assegurança** per indemnitzar els usuaris que no obtinguin el subministrament contractat.

La qualitat del subministrament en el cas del gas i el butà en moments d'elevat consum també es veu afectat, això caldrà interpretar-ho igual que per al cas de l'energia elèctrica: pòlisses d'assegurança que garanteixin una indemnització en el cas que la potència calorífica no sigui la contractada.

Davant d'aquesta situació, el PSUC ha engegat ja les iniciatives polítiques davant la Generalitat i en relació amb d'altres entitats ciutadanes i de defensa dels consumidors, tot insistint en la necessitat de presentar les denúncies oportunes, com a usuaris del servei, per part dels ciutadans afectats i també dels ajuntaments com a representants seus.

Saura: retrats imaginaris

A la Galeria Maeght de Barcelona —c. Montcada, 25— té lloc aquests dies una exposició de l'obra recent d'Antonio Saura. Una exposició que abasta el període 1983-1984. Són prop d'un centenar de retrats. Retrats de Felip II, de Rembrandt, de Pacheco, Goya, el gos de Goya, autoretrats... Retrats imaginaris, anti-retrats, o una visió vertiginosa de l'ésser humà.

«Retrats imaginaris o bé retrats raonats. Podem retratar una imaginació, un ésser raó. No podem, en canvi, retratar una cara, perquè no sabem com és una cara. La visió immobilitzada de la cara ha esdevingut visió vertiginosa, revelant alhora el doble fons de la llisor aparent del retratista clàssic. Els altres són el mirall de nosaltres mateixos, i la que aquest mirall ens torna es fonedís com la nostra percepció del jo i de l'altre. Mirall de flames, d'ai-

gua que crema: Saura ha calat foc a la il·lusió del retrat. Pintant el retrat vist amb raigs X ha pintat el que no té cara, l'altre que ens és doble darrera el mirall. Pintant els mites carnívors de la història, de l'art o de la ment, ha provat de pintar la pintura com a procés de coneixença, a frec de la foguera preterràcional que esbotza la representació plàstica»

(del catàleg de l'exposició).

CCOO guanya les eleccions del 1984

Comissions Obreres ha guanyat les eleccions sindicals celebrades durant l'any 1984 a la província de Barcelona segons les dades oficials que consten a l'IMAC.

D'un total de 2.200 delegats elegits, CCOO n'ha obtingut 808 (36'7%), la UGT 446 (20'2%), USO 36 (1'6%), CNT 21 (0'9%), d'altres sindicats 99 (4'5%) i els no afiliats 790 (35'9%).

Aquest és el primer cop que Comissions guanya les eleccions fora d'un pe-

ríode de generalització. Fins ara sempre havien estat les candidatures dels no afiliats les que havien obtingut durant aquests períodes el major nombre de delegats, ja que les centrals sindicals no efectuen campanya electoral —llevat de les grans empreses— i els comicis se celebren, en molts casos, de manera espontània.

El nombre d'empreses que ha celebrat eleccions ha estat de 503, i hi han participat 77.337 treballadors.

Últims resultats a gran empreses:

PIHER (metall, Badalona, 400 treballadors)

CCOO 5, UGT 4, no afiliats 4 (el 1982: CCOO 4, UGT 10, no afiliats 3).

MATERIAL CLINICO (química, Rubí, 550 treballadors)

CCOO 13, no afiliats 4 (el 1982: CCOO 7, no afiliats 10).

EMPETROL (química, Tarragona, 1.100 treballadors)

CCOO 8, UGT 8, independents 7 (el 1982: CCOO 11, UGT 12).

ROCA (metall, Gavà, 2.207 treballadors)

CCOO 8, UGT 9, COP 8 (el 1982: CCOO 8, UGT 11, COP 6).

PRINTER (arts gràfiques, Sant Vicenç dels Horts, 940 treballadors)

CCOO 8, USO 9, no afiliats 4 (el 1982: CCOO 10, USO 6, no afiliats 3).

JUMBERCA (metall, Badalona, 565 treballadors)

CCOO 8, UGT 9 (el 1982: CCOO 6, UGT 11).

FFCC DE LA GENERALITAT (transports, Barcelona, 1.500 treballadors)

CCOO 11, UGT 12 (el 1982: CCOO 12, UGT 11).

HULES (química, Gavà, 400 treballadors)

CCOO 8, independents 5 (el 1982: CCOO 8, UGT 3, independents 2).

TOTAL EL 1982:

CCOO 66 (42'8%), UGT 58 (37'6%), USO 6, COP 6, no afil. i indep. 18.

TOTAL EL 1984:

CCOO 69 (45'4%), UGT 58 (27'6%), USO 9, COP 8, no afil. i indep. 24.

Si comparem els resultats obtinguts enguany amb els anteriors, en aquestes vuit grans empreses, veiem que, mentre CCOO augmenta 2'6 punts, la UGT en perd 10.

Amb aquests resultats, CCOO consolida a Catalunya la majoria que ja va obtenir a les eleccions passades. Els darrers resultats també tenen un valor de test, car s'esdevenen dins el context de l'Acord Econòmic i Social: els treballadors, de forma més majoritària encara, continuen atorgant-ne la confiança a Comissions Obreres.

Comissions Obreres de Catalunya

III assemblea nacional de delegats i membres de comitès d'empresa de Catalunya de CCOO

Dia: 6 de febrer, a les 10.30 hores.

Lloc: Palau dels Esports de Barcelona (c/. Lleida, s/n.).

Temes a tractar: Per la defensa del caràcter públic de la Seguretat Social.
Contra l'acomiadament lliure.
Pel manteniment del poder adquisitiu.

Hi intervindran: Josep Lluís López Bulla i altres membres de la direcció del sindicat i de les federacions de ram.

Així mateix, prendrà la paraula Juan Carballal López, secretari de la secció sindical dels estibadors Astano del Ferrol.

Moviment per la pau

Aquest article tracta dels principis en què s'ha d'inspirar el moviment per la pau. I, atès que tot això té relació amb el moviment existent a l'Europa occidental, creiem que les experiències d'Itàlia poden tenir-hi molt significat (article publicat al n.º 833 de la revista Política Internacional).

Pluralisme en l'esfera de la cultura i la ideologia

La necessitat del pluralisme prové de l'estructura del moviment per la pau. És a dir, entre els pacifistes hi ha marxistes i no marxistes, religiosos i ateu, conservadors i revolucionaris. Una part dels membres del moviment ecologista, molt semblant al pacifista, uneix les seves visions als «bons temps d'abans». Per això es comprèn que, a causa de la diversitat de postures, no es pugui complir el «reductio ad unum». Aquest intent, no cal dir-ho, reduiria l'amplària del consens.

Estic convençut, tanmateix, que en aquest sentit no s'hi val a raonar amb la justificació pragmàtica i tàctica que imposa la necessitat de considerar el pluralisme. Hi ha una raó estratègica que influeix a l'hora de dir que els subjectes d'accions per la pau, pel progrés i —cal dir-ho— pel socialisme, són més nombrosos que no pas els comunistes i els socialistes de l'esquerra. No cal dir que això només val si no es tracta de «companys de viatge» que poguessin fer seva la superioritat del marxisme i de les organitzacions històriques en què s'inspiren. L'amenaça nuclear i la cursa armamentista continuada —atès el seu perill i les enormes despeses que demanda— empenyen homes i dones (molt allunyats, per cert, de la idea del «socialisme científic») a sotmetre els seus punts de vista a una revisió radical.

Nosaltres, a l'Europa occidental, hem d'observar les esglésies cristianes amb una major dosi d'interès. En alguns països som testimonis d'importants canvis que s'esdevenen en l'orientació de les jerarquies eclesiàstiques. Recordem, així, els Països Baixos i la creació del Consell Intereclesiàstic, així com la seva tasca a favor de la pau i el desarmament. Recordem, també, l'activitat de nombroses associacions catòliques italianes (no pas de les jerarquies, és clar, que van amb molt de compte).

D'això es desprèn que, en la lluita per la pau i per l'estructuració d'un ordre internacional més just, aquestes forces són, justament, les que introdueixen les seves idees, les seves teories i la seva moral. Hi ha qui ha definit aquestes idees com a «pre-polítiques», en el sentit que no poden abastar el nivell de la política com a ciència, com una visió de les relacions generals. A mi, aquesta forma d'observar la política em sembla acadèmica. Cal considerar les noves formes de la sensibilitat de la ciutadania, és a dir, l'armament nuclear que influeix en els problemes internacionals i en la subsistència mateixa del gènere humà.

Independència dels blocs

És sabut que, quan el pacifisme es troba pel mig, hi ha un motiu polèmic que,

des de fa temps, es repeteix a la premsa seriosa, i també per part de molts líders polítics; és a dir, que a l'occident hi ha moviments de pau, i a l'orient, projectils. El contingut d'aquesta consigna no es correspon amb la veritat ja que, com tothom sap, la discussió en aquests darrers anys gira entorn de l'equilibri, sobretot en el sentit de si (i en quina mesura) el canvi dels SS-5 pels SS-20, més eficaços i terribles, ha modificat l'equilibri a Europa a favor del Pacte de Varsovia.

La resposta més eficaç a les consignes d'aquesta mena és la necessitat de congelar tants els assajos com la producció i la instal·lació d'armes nuclears. Qualsevol moviment per la pau ha d'afermar-ne la pròpia independència enfront la política i els interessos dels dos blocs militars.

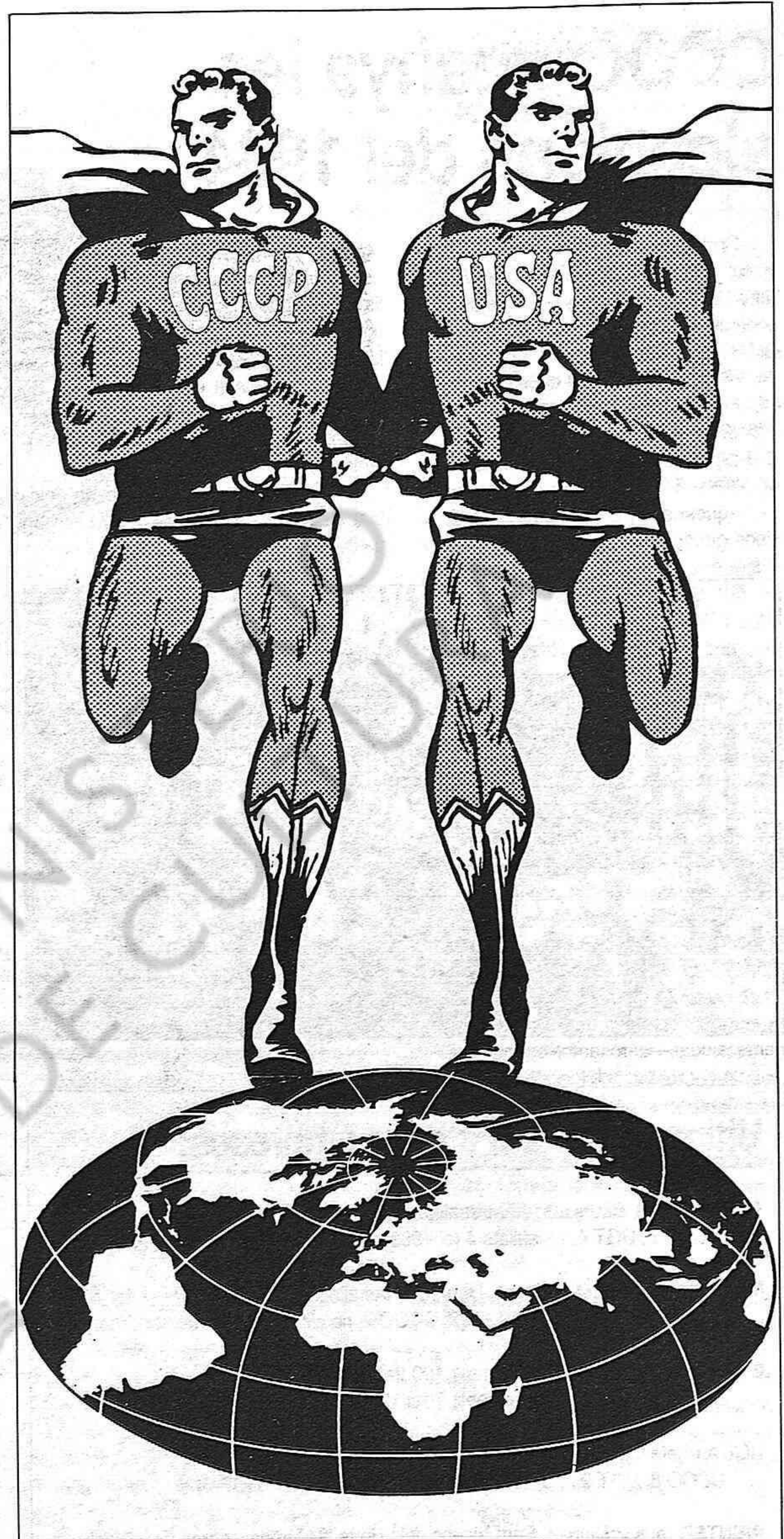
Aquesta postura, de vegades, és criticada com una manifestació de poc interès, ja que els processos no es poden identificar mecànicament, i les seves diferències s'han de valorar. En canvi, és positiu quan es diu que la independència no estorba sinó que, ben al contrari, fa que l'avaluació dels fets concrets resulti més diàfana i que, alhora, la independència esdevingui la condició més sobressortint de la confiança.

Aquesta postura no sobreentén la «concessió a l'imperialisme» —com s'afirmava—, cosa que, tanmateix, no facilitaria la lluita contra la política d'un o altre govern dels EUA. Si hom vol convèncer i conquerir definitivament les més àmplies masses de l'occident, és imprescindible que el moviment per la pau no es pronuncii a favor d'una part, sinó que s'ha d'oposar a qualsevol mena d'armes, sense fer cap distinció tocant al seu «matis polític».

Autonomia dels partits

L'autonomia no vol dir que no haurien d'existir les relacions entre els partits de l'esquerra i els moviments per la pau. Ben al contrari, les experiències italianes ens ensenyen que, sense l'activitat del PCI, el moviment per la pau —i d'altres moviments socials— no podrien desenvolupar-se ni tenir un paper més eficaç. Encara més: els moviments de masses a Europa troben la seva legitimitat justament en la seva presència als sindicats, a les cooperatives, a les associacions culturals i esportives, etcètera.

L'autonomia de referència té un significat precís que es reflecteix en el fet que l'organització, la vida interna, les finalitats del moviment i d'altres no es poden ni s'han de supeditar a les del partit. D'això que les relacions entre el partit i els moviments han de ser de tipus dialèctic, perquè, en certs moments, no se n'arribin a identificar les finalitats, i que, arran d'això, no hi hagi després polèmiques obertes.

Cal que se superi la concepció —molt forta— dels partits que provenen de la Tercera Internacional. Aquesta concepció també ha arrelat molt en els partits de la Segona Internacional. Es tracta de la concepció relativa a la corretja de transmissió o a la del partit polític com a «sobirà».

Per tal de superar aquesta concepció cal renovar determinat contingut i àdhuc formes de la política, redoblar els esforços per enfocar, comprendre i endegar les noves fites que, ja a les darreries del segle XX, duen els joves cap a la política. Pel que fa als partits obrers, un dels adjectius que se'ls aplica de forma comuna és el terme «nou», i allò nou s'estructura com a indicació d'allò caducat. Cal ressaltar que som testimonis d'un canvi radical en la consciència col·lectiva, el pacifisme de la qual (juntament amb l'ecologisme) representa una manifestació excepcional, fet

que, en si mateix, ja diu moltes coses. Dins d'aquesta renovació, també hi podrien cabre les crisis per les quals travessen molts partits d'esquerra de l'Europa occidental.

Aquestes consideracions, fetes per sobre, indiquen la situació en què es troben aquests partits. El moviment obrer de l'Europa occidental, sens dubte, xoca amb dificultats serioses. A la República Federal d'Alemanya i a la Gran Bretanya predominen els governs de la dreta. A França, el govern socialista veu el seu consens com més va més estret, mentre que el PCF pateix inquietants revessos electorals. L'auge transnacional d'aquests fenòmens (també hi ha, com és natural, fets positius, entre els quals podem situar, per exemple, l'èxit electoral del PCI) expressa ben clarament que les seves arrels són de tipus supraestructural. Ara em referiré als dos moments més significatius.

Jordi Petit acaba de publicar un llibre de poesia.

«De hombre a hombre» o un llibre d'amor

«De hombre a hombre». Un llibre que és més que un llibre de poesia gai. Un llibre d'amor en majúscules.

Afirma que va començar a escriure des de molt petit fent novel·les als quaderns de l'escola. Ara acaba de publicar el seu primer llibre. Als trenta anys publica «De hombre a hombre». Un llibre de poesia. D'una poesia bastant adolescent, una mica «naïf» i molt lliure.

Què és «De hombre a hombre»?

És un llibre de poesia amorosa, que en la meua circumstància personal, és una poesia vinculada a la relació afectiva entre homes o persones del mateix sexe.

«De hombre a hombre» és una mena de col·lecció de retrats de persones, de situacions, de vivències, de circumstàncies. Un recull de poesia amorosa que pretén reflexionar sobre el binomi amor-llibertat.

No és una mica atípic publicar un llibre de poesia gai?

¿I per què no, avui, utilitzant la llibertat de què gaudim, plantejar un llibre d'amor entre persones del mateix sexe? Ho dic perquè normalment sí que hi ha una certa literatura homosexual —Walt Whitman, Kavafis...—, però malauradament tota la que s'ha fet ha estat d'una manera molt implícita, una mica soterrada, i en canvi jo m'he pres la llibertat de fer un llibre de poesia d'amor gai explícitament gai.

Però, l'amor té sexe?

Jo sempre he dit que l'amor no té sexe i que tothom viu la seva sexualitat d'una manera diferent.

Com es viu l'amor entre gais?

Mira, entre homes i dones, entre homes i entre dones l'amor es viu de la mateixa manera. Es viu l'amor, l'enamorament, com una gran emoció, com diuen els psicòlegs «com un brot psicòtic passatger». Penso que totes les persones ho vivim igual.

Alguna diferència hi deu haver...

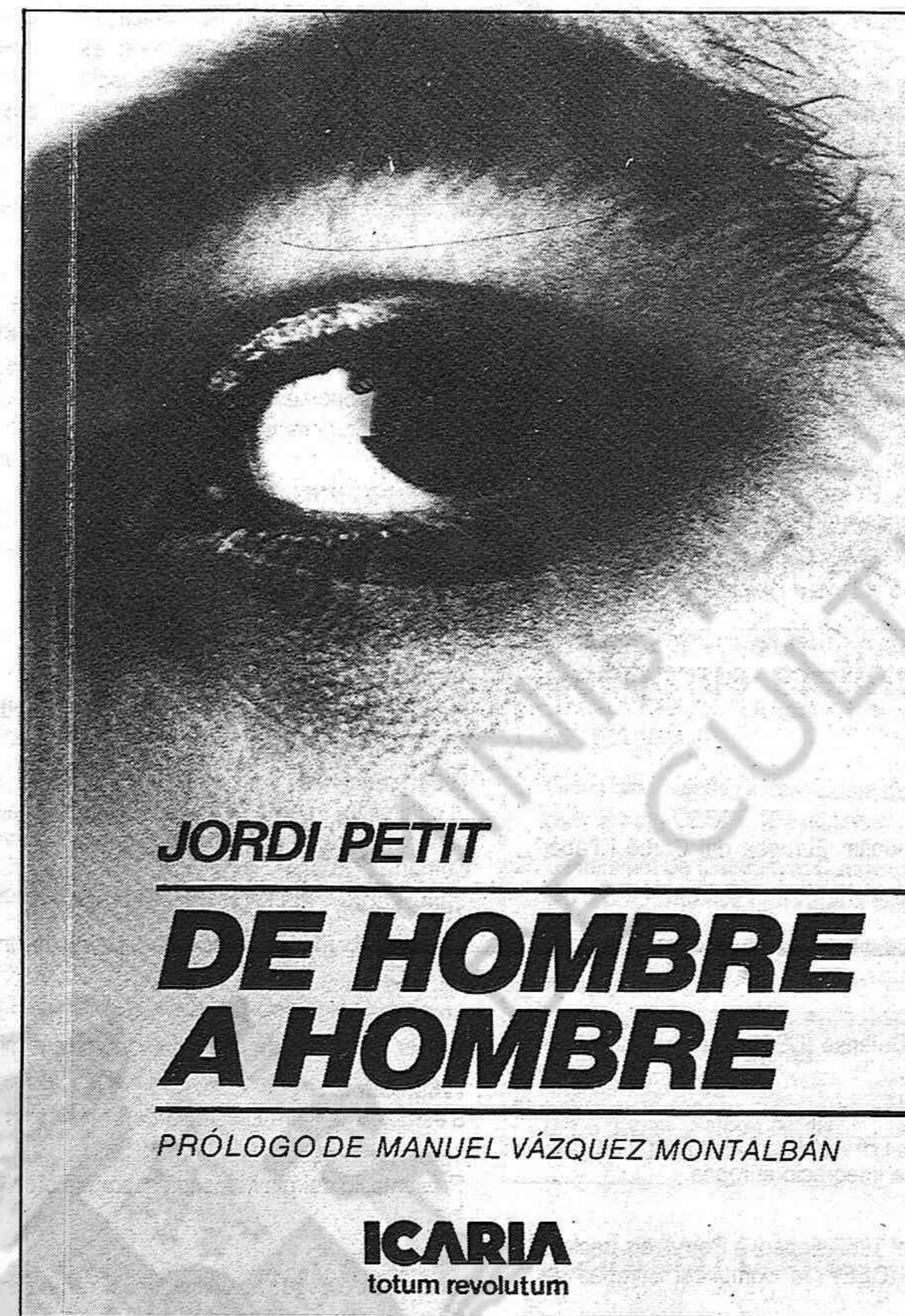
El que sí que és cert és que mentre hi hagi unes pràctiques sexuals determinades, etiquetades i discriminades, es podrà parlar d'un amor homosexual, però les vivències són les mateixes. El que canvia són les circumstàncies.

Sí, però...

El que es pot dir és que una relació entre homes té uns condicionants socials diferents dels que té entre un home i una dona. En la mesura que tot l'entorn familiar, del veïnat, dels companys de la feina, dels amics i de la societat reforça l'amor entre un home i una dona, en el cas de dos gais o de dues lesbianes tots aquests elements, els mateixos, juguen a la contra.

Per tant les relacions amoroses entre gais i entre lesbianes són «un pèl» diferents d'unes relacions amoroses «normals»...

Certament, les relacions amoroses entre gais i entre lesbianes no tenen la ma-

teixa llibertat que les d'un home i una dona. A més a més, davant de la crisi de model social, de conducta i de relacions, no existeix cap punt de referència vàlid per a gais i lesbianes. I com que, a sobre, tot està muntat per al matrimoni...

Què aporta «De hombre a hombre» al moviment gai?

Existeix el tòpic social que els gais únicament fem sexe, cosa que és absolutament errònia. «De hombre a hombre» és la reivindicació que els gais som aquí i, a més, ens estimen.

Creus que els gais esteu plenament acceptats en aquest país?

No. Ens toleren. I ens toleren mentre no molestem, mentre no se'ns noti gaire en la vida de cada dia.

Vázquez Montalbán diu en el pròleg del teu llibre que en el futur et plantejés un segon llibre de poesia, sobre la

microelectrónica o l'aprofitament del tramús com a reserva alimentària del futur. Ho diu sense sarcasme. Afirma que ets un bon poeta i que endavant.

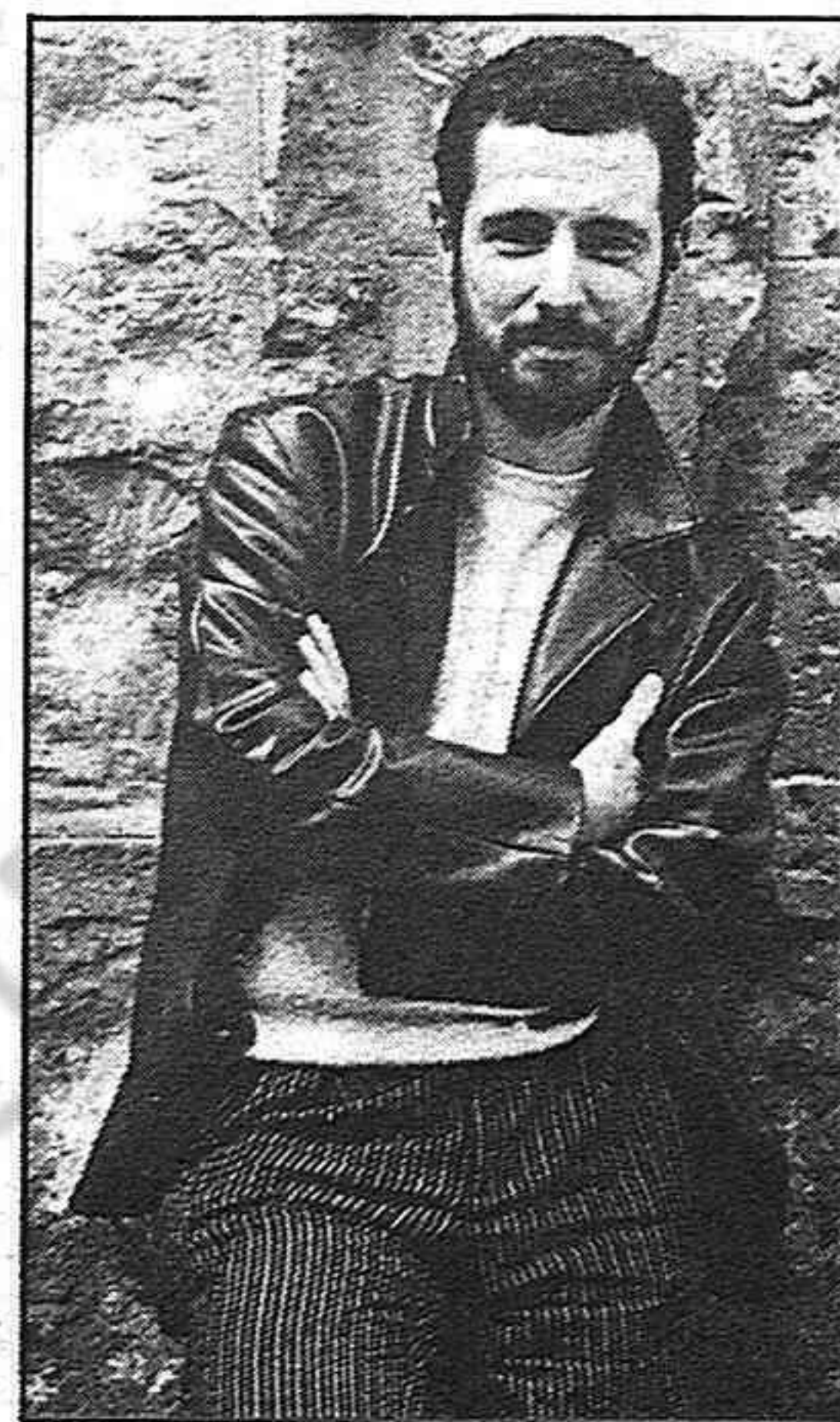
Sí. Carinosament, Vázquez Montalbán escriu això en el pròleg. En efecte, penso continuar escrivint. Sobre el tramús o sobre la microelectrónica. Per a mi escriure és com una teràpia. Una pulsio. Un impuls personal a comunicar el que penso i el que reflexiono sobre el que ens envolta.

Hi haurà més «De hombre a hombre» en el futur?

Tinc el projecte de continuar publicant, potser no poesia, sinó un recull dels articles i ponències sobre el moviment gai que he fet en els darrers anys. D'altra banda, preparo un altre *De hombre a hombre* en català.

Jordi Petit

Coordinador General del Front d'Alliberament Gai

Sublimar

Militancias, compromisos adquiridos profesionalidad, vocaciones finalistas, poder, éxito
sustituidos afectos inexistentes

más allá del deber, la coherencia conmigo mismo
ser justo, responsable

gravitan catarsis, proyecciones realizarse a través de
en falta de

y sin embargo querer vino: brote psicótico pasajero inestable mundo idílico de amar sin fin ideal felicidad,

se rompió después se fue sin más con la agravante de abandonar inservibles a partir de entonces mecanismos,
conscientes circuitos sublimatorios entre el vacío y el resto,
inútiles ya

orfandad, desamor vulnerable ante todo sin recurso de recambios sabidos...

Así volvieron voluntarios deberes libres —sentido de trascendencia— a su justo y preciso lugar sin suplantar nada

y se recompuso el cuadro clínico de las terapias conscientes,

amar queda ahora sin tarjeta de crédito.

La integració a Europa (i II)

CEE-PSOE: el que no ens diuen

Darrerament es parla molt de la Comunitat Econòmica Europea i de la seva relació amb Espanya. Tot indica, però, que se'n parla molt i malament. Les dades demostren que el Mercat Comú-Espanya és un Guadiana que desapareix i reapareix a les diferents cancelleries europees; les dades també semblen expressar que els negociadors espanyols, directament dirigits pel secretari d'Estat, Marín, estan pràcticament instal·lats a Brussel·les des de fa alguns mesos. Tanmateix, la informació continuada que ofereixen els més diversos mitjans de comunicació no entren —i això és responsabilitat de les autoritats espanyols— en detalls concrets sobre el paquet que ara es negocia. I encara més: potser un altre defecte enorme és el seguiment corporatiu de la negociació amb la CEE. És a dir, tan sols els viticultors —i és

un exemple que es podria estendre a d'altres sectors— ressegueixen la seva problemàtica específica, fugint de la visió de conjunt que sembla reservada a l'equip Marín. D'altra banda, la majoria de l'opinió pública sembla muda en no disposar de les dades d'allò que s'esdevé a Brussel·les.

El mètode no respon a una particularitat específica del Ministeri d'Afers Estrangers, sinó que és la nota comuna de l'administració del PSOE. O sigui, anar fent i desfent al marge (i, amb freqüència, en contra) de l'opinió pública. Aquesta podria ser la cultura de la torre de l'homenatge, on només uns quants sembla que estan formats. El canvi substancial de l'explicació política de per què Espanya ha d'ingressar al Mercat Comú ja no es pot justificar amb el tipus d'«explicació antiga» (ho-

mologació a l'Europa democràtica, entre d'altres raons), sinó que ha de recolzar en raons d'utilitat pràctica, és a dir: d'interès nacional per a un país. Un interès global i no corporatiu per a tal o tal altre sector, és clar. Un tema de tanta volada hauria de significar una informació detallada, concreta, per part de les autoritats, al conjunt del país. Perquè, com acabem de veure, la informació que se'ns presenta respon més a la visió d'«ecos de societat» («Marín s'ha entrevistat amb Natali i han acordat de tornar a entrevistar-se») que no als continguts de les propostes comunitàries i als continguts del que es reivindica per part d'Espanya.

Només en condicions d'utilitat general per a Espanya, si es combinen equitativament els desigs de les dues parts, paga la pena l'ingrés d'Espanya a les comuni-

tats. És cert que, més o menys, sembla que és aquesta la reflexió i el plantejament **actual** del govern PSOE. M'interessa emfasitzar que és la posició **actual**, perquè ningú (i jo penso que tampoc el govern mateix) no creu que aquest plantejament es mantindrà. El govern PSOE té una versatilitat camaleònica i, amb tota seguretat, pot canviar d'un dia per a un altre. Aquest és l'ensenyament que hem pogut extreure de les posicions pel que fa a l'OTAN, com tothom sap. Lligar, doncs, els interessos electorals a un ingrés sense condicions a la CEE podria ser, si no s'hi posa remei, un fet més del conjunt de matusseries de l'administració del PSOE.

Josep Lluís López Bulla

Cronologia de les comunitats europees

1949: maig, 15

Neix, a Estrasburg, el Consell d'Europa.

1951: abril, 18

Se signa, a París, el tractat que institueix la Comunitat Europea del Carbó i l'Acer (CECA).

1952: agost, 10

L'Alta Autoritat, òrgan executiu de la CECA, comença a funcionar a Luxemburg. El seu primer president és Jean Monnet.

1954: agost, 31

El projecte de tractat de la Comunitat Europea de Defensa (CED) és refusat per l'Assemblea Nacional francesa.

1955: juny, 1

Els ministres d'Afers Estrangers de Bèlgica, França, l'RFA, Itàlia, Luxemburg i els Països Baixos es reuneixen, a Messina, per relançar la integració europea.

1957: març, 25

Els sis Estats representats a la reunió de Messina del 1955 signen, a Roma, els tractats que institueixen la Comunitat Econòmica Europea (CEE) i la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica (Euratom).

1959: gener, 1

Primera reducció (10 per cent) dels drets de duana a l'interior de la CEE.

1960: maig, 3

Entra en vigor l'Associació Europea de Lliure Canvi (AELC o EFTA) per a la supressió de les barreres duaneres dels productes industrials. En formen part la Gran Bretanya, Irlanda, Islàndia, Portugal, Dinamarca, Noruega, Suècia, Finlàndia, Suïssa i Àustria.

1962: gener, 1

Reducció fins al 50 per cent dels drets de duana.

1962: gener, 14

Acord, a la CEE, sobre la Política Agrícola Comuna (PAC). Perspectiva per adoptar regulacions bàsiques per organitzar el mercat comú de cereals, carn de porc, ous, aus, vi, productes d'horta i fruita, i institució del Fons Europeu d'Orientació i Garantia Agrícola (FEOGA).

1963: gener, 14

El general Charles de Gaulle s'oposa, per primera vegada, a l'ingrés de la Gran Bretanya a la CEE.

1963: juliol, 20

Se signa, a Yaoundé (el Camerun), una convenció d'associació entre la CEE i disset Estats africans.

1963: desembre, 23

Adopció de regulacions per a l'arròs, la carn bovina i els productes lactis.

1964: maig, 4

Inici, a Ginebra, de negociacions sobre tarifes amb els Estats Units (Kennedy Round).

1965: juny, 30

França refusa el projecte de donar major poder al Parlament europeu i inicia la política anomenada «de segona volta», que posa en crisi l'activitat de la CEE durant mesos.

1966: gener, 29

El consell de ministres de la CEE decideix la desaparició dels drets de duana interns a partir de l'1 de juliol del 1968 i l'entrada en vigor, la mateixa data, de la Tarifa Exterior Comuna (TEC).

1967: febrer, 8

Decisió sobre la introducció del sistema de l'Impost sobre el Valor Afegit (IVA) als països de la CEE.

1967: maig

Primer programa de política econòmica a mig terme per al conjunt de la CEE.

1968: juliol, 1

S'estableix la lliure circulació de treballadors dins l'espai de la CEE.

1968: desembre, 10

Presentació del pla Mansholt sobre els problemes essencials de les estructures agrícoles.

1970: juny, 30

Obertura de negociacions d'adhesió amb Dinamarca, la Gran Bretanya, Irlanda i Noruega.

1972: març, 21

«Els sis» fixen en un 2,25 per cent el marge de fluctuació de les monedes comunitàries i decideixen que les intervencions dels bancs centrals es facin en monedes comunitàries (eurodòlars) i ja no en dòlars.

1972: setembre, 26

Per referèndum, Noruega es pronuncia contra l'ingrés a la CEE.

1973: gener, 1

«Els sis» esdevenen «els nou».

1973: febrer, 9

Creació de la Confederació Europea de Sindicats (CES).

1974:

Crisi: no hi ha acord sobre el fons regional i congelació de les decisions per passar de la primera a la segona etapa d'integració econòmica.

1974: desembre, 10

Institució del Fons Europeu de Desenvolupament Regional (FEDER).

1975: febrer, 28

Signament, a Lomé (Togo), d'una convenció amb quaranta-cinc Estats de l'Àfrica, el Carib i el Pacífic.

1975: desembre, 2

Decisió sobre eleccions directes per sufragi universal al Parlament europeu per al 1979.

1977: març, 28

Portugal demana l'adhesió a la CEE.

1977, juliol, 28

Espanya demana formalment l'adhesió a la CEE.

1967:

Per primera vegada, un programa plurinacional de política econòmica per al conjunt de la CEE.

1967, juliol 1:

Fusió de les executives de la CEE, la CECA i l'Euratom, dins una sola comissió europea.

1975, agost:

Acta de Hèlsinki. Declaració final de la primera fase de la CSCE (Conferència sobre Seguretat i cooperació a Europa).

1978, març 9:

Acta final de la CSCE a Belgrad.

1978, abril 3:

Acord comercial CEE - República Popular de la Xina.

1978, juliol 6:

Proposta, dins la CEE, de formar una «zona europea d'estabilitat monetària» i, doncs, un sistema monetari europeu.

1979, febrer 5:

Comencen les negociacions formals CEE-Espanya.

1979, maig 28:

Grècia entra a la CEE.

1979, juny 7 i 10:

Primeres eleccions al Parlament europeu; cent deu milions de ciutadans hi participen (són el 60 per cent del cens electoral). Resultats en nombre de diputats: socialistes 113, democristians 107, conservadors 67, comunistes 44, liberals 40 i altres 92.

1979, octubre 31:

Renovació, a Lomé, de l'acord CEE - països de l'ACP.

1979, novembre 20:

Comencen les discrepàncies britàniques sobre la seva contribució al pressupost comunitari.

1980, maig 30:

Compromís sobre el pressupost (i els preus agrícoles) amb el Regne Unit.

1980, juny 12 i 13:

Declaració comunitària sobre la crisi de l'Orient Mitjà. Decisió sobre reducció de consum de petroli.

1980, desembre:

Nova crisi de les relacions Parlament-Consell pel que fa a la qüestió dels pressupostos.

1981, gener 1:

Incorporació de fet de Grècia a la CEE. «Els nou» esdevenen «els deu».

1981, març 23 i 24:

Declaració comunitària sobre la fallida econòmica polonesa i contra l'augment de les taxes d'interès nordamericanes.

1981, maig 30:

S'estableixen els PIM (Programes Integrats Mediterranis) per a cinc regions franceses, cinc d'italianes i tot Grècia.

1981, juny 19:

El Parlament europeu recomana l'abolició de la pena de mort a tot l'espai de la CEE.

1981, octubre:

Els «idiomes menys parlats» de la CEE reben un ajut especial del pressupost comunitari. Entre deu i vint milions de ciutadans de la CEE parlen gal·lès, bretó, occità, cors, frisi. I, sobretot, els joves volen tornar-hi.

1981:

Durant tot l'any, represa del moviment pacifista europeu. Grans manifestacions contra la nuclearització de l'exèrcit, decidida per l'OTAN.

1982, gener 25:

La Gran Bretanya, que refusa l'acord sobre la seva participació en el pressupost comunitari, paralitza la vida de la CEE.

1982, maig:

Ofensiva europea per a les llengües minoritàries.

1982, novembre 12:

Primera emissió pública de la CEE, en ecus: 50 milions, vuit anys, 12'5 per cent.

1983, gener:

Creació (a Dublín) de l'oficina europea d'idiomes.

1983, gener 25:

Després de dotze anys de negociacions, PPC (Política Comuna de Pesca): l'Europa blava se suma a l'Europa verda.

1983, març 13:

Grenlàndia (amb autonomia des del 1979) abandona la CEE, de què forma part des de l'entrada de Dinamarca.

1983, abril 1:

Acord de cooperació CEE - Iugoslàvia.

1983, maig 25:

Pla de la CEE per eliminar les fronteres de les televisions comunitàries.

1984, febrer 14:

El Parlament europeu aprova un projecte de tractat d'unió europea, fonamentalment polític.

1984, juny 17:

Segons eleccions al Parlament europeu. Resultats contradictoris: el PCI esdevé, per primera vegada, el partit més votat d'Itàlia. Major presència de diputats contraris a la construcció europea.

El candidat comunista a la presidència del Parlament, Altiero Spinelli, obté quaranta-nou vots (el grup comunista té quaranta-dos diputats).

1984:

Durant l'any, grans vagues obreres a la major part de països europeus (inclosos els governats per partits socialistes). Fins i tot a Alemanya, i a l'entorn d'una reivindicació simbòlica: les trenta-cinc hores. (L'atur, a la CEE, se situa, a final d'any, a l'11'6 per cent de la població activa: en deu anys s'ha multiplicat per quatre.)

La cronologia i el vocabulari han anat a càrrec de **Francesc Roca**.

Bibliografia

Per llegir... / Per saber-ne més

1. Giuliano Bellezza: **La comunidad económica europea**. Barcelona, Ed. del Serbal, 153 pàgines.
2. Gian Carlo Pajetta i altres: **Quale Europa? I comunisti italiani e le elezioni europee**. Roma, CESPI, 191 pàgines.
3. Generalitat de Catalunya: **Catalunya i la CEE. Llibre blanc sobre la repercussió a Catalunya de l'entrada d'Espanya a la CEE**. Barcelona, ICE, 566 pàgines.
4. Gregori López Raimundo: «Europa, unes eleccions contradictòries», a **Nous Horitzons**, núm. 89.
5. Enric Cama: «La mort de Berlinguer, el "factor K" i la independència d'Europa», a **Nous Horitzons**, núm. 90.
6. Josep Lluís López Bulla: «Algunes qüestions del comunisme català, i una mica sobre Europa», a **Nous Horitzons**, núm. 91.

Vocabulari bàsic

CSCE

Conferència sobre la Seguretat i la Cooperació a Europa.

Reuneix tots els Estats d'Europa (excepte Albània), els Estats Units i el Canadà, és a dir: Estats neutralistes, tots els membres de l'OTAN i tots els membres del Pacte de Varsòvia. Objectiu: la pau i el desarmament, aspectes polítics i culturals compresos. Inicia la primera fase el 1973 (Hèlsinki), la segona el 1977 (Belgrad) i la tercera el 1980 (Madrid). Els bons resultats aconseguits a la primera fase no han continuat; la batalla de la CSCE, però, no és perduda.

FSE

Fons Social Europeu.

Creat el 1960 i reformat el 1971 i el 1977. Objectius inicials: formació professional, mobilitat geogràfica i ocupacional. Avui: acció (insuficient, totalment) sobre l'atur: el 75 per cent del seu pressupost, destinat a l'atur juvenil a les regions més pobres de la CEE: Irlanda, el Mezzogiorno, Grècia.

Països ACP

Estats africans, del Carib i del Pacífic que, d'ençà de la primera convenció de Lomé (1975), han establert un marc global per a les relacions econòmiques amb la CEE.

partits europeus

Sobre el paper, existeixen agrupacions horitzontals de partits estatals amb la finalitat de participar en les

eleccions europees. Per ordre d'aparició són: la Federació de Partits Liberals i Demòcrates de la CEE (creada el 1976); el Partit Popular Europeu (1976, democristians italians i del Benelux); la Unió Democràtica Europea (1978, conservadors britànics, democristians alemanys, gaullistes i giscardians). Cal afegir-hi la Unió de Partits Socialistes de la CEE. El grup comunista al Parlament europeu té representants italians, francesos, grecs i danesos. Els verds, alemanys, belgues i neerlandesos. A la pràctica, les contradiccions dins els partits europeus són, ara com ara, tan grans que fan que la seva existència sigui gairebé formal.

TAC

Taxa Anual de Captures.

Un instrument clau de la política comuna de pesca: fixa la quantitat màxima per país/espècie que —en el lapse d'un any— pot capturar la flota pesquera de cada Estat membre de la CEE.

TEC

Tarifa Exterior Comuna.

Aranzel comú enfront a tercers de tots els Estats membres de la CEE.

UEO

Unió de l'Europa Occidental.

Possible alternativa europea a l'OTAN (i al Pacte de Varsòvia), té una actuació limitada, de moment. En formen part tan sols set Estats (els tres del Benelux, França, Itàlia, la Gran Bretanya i l'RFPA). Només des del 1976 hi ha presència dels partits comunistes europeus a l'assemblea parlamentària de la Unió.

La marxa dels convenis

Negociar a l'ofensiva

La rapidesa amb què es procedeix enguany a la renovació dels convenis és la conseqüència lògica de la negociació excessivament llarga de l'any passat, no imputable als treballadors sinó a les actituds dilatòries de la patronal. Llavors hi va haver una negociació duríssima i una conflictivitat que no s'havia conegut durant els darrers anys, això va fer que la patronal presentés ara unes propostes més ajustades a les primeres reunions de negociació. Una altra dada que cal tenir present és que el 43'7 per cent dels treballadors de Catalunya afectats per convenis tenen la revisió ara, i no pas una negociació d'un nou conveni. Aquest és el cas de dos convenis amb gran repercussió, com són el provincial del metall de Barcelona i l'estatal del tèxtil.

La influència o relació entre la negociació col·lectiva i l'AES és un tema que convé clarificar bé, car no seria correcte abordar la negociació dels convenis com si fossin independents del tipus de política econòmica existent i de l'AES mateix, i tampoc ho seria considerar que tots els convenis els percentatges dels quals se situïn en els límits de l'AES siguin una traducció mecànica d'aquesta política i d'aquest acord.

Primera consideració: allò fixat com a política salarial pel govern per a enguany és un augment del 6'5 per cent, que és la mitjana de la banda de l'AES. Segona: els objectius de la patronal, a més a més d'incrementos en la mitjana de la banda de l'AES —coincidint en això amb el govern—, són la congelació de plusos, antiguitat i complements, més llibertat en la determinació dels sistemes de treball i torns, oposició a la reducció de la jornada ni que sigui gradual, incorporació de clàusules de productivitat favorables a les empreses, etcètera.

Per això no es pot fer pas una valoració simplista i mecànica d'identificar convenis dins l'AES, només perquè el seu percentatge hi estigui, sinó pel contingut de tot el conveni i també de quines són les pretensions de la patronal i el context del sector o empresa mateixos.

D'altra banda, des d'un punt de vista coherent i objectiu en la decisió de CCOO de no signar l'AES han pesat més les raons de política laboral, el tipus de reconversió industrial, la política econòmica i pressupostària establerta, l'absència de compromisos reals d'ocupació, la contra-reforma de la Seguretat Social i l'acomodament lliure que no pas les referides exclusivament als percentatges salarials, tot i que no cal dir que aquests també hi han influït. Allò correcte, doncs, és abordar la negociació col·lectiva a l'ofensiva, orientant la pressió i negociació cap al màxim que puguem assolir en funció dels continguts reivindicatius plantejats i de la relació de forces de cada àmbit. No podem caure ni en una visió limitada de les nostres pròpies possibilitats, per a la qual cosa cal crear les condicions i acumular el màxim de forces en la preparació dels convenis, ni tampoc caure en una concepció «superpolititzada» de la negociació dels convenis, que dugui a no considerar bo cap acord que no comporti explícitament una ruptura de la política econòmica del govern.

Valoració positiva del conveni del metall

Considerem que els resultats del conveni provincial del metall de Barcelona —increment del 7'5 per cent sobre les darreres taules del 31 de desembre, que a la pràctica suposen des d'un 8 per cent per als qui no tenen antiguitat a l'empresa fins al 7'36 per cent per als qui tenen dos quinquennis; una reducció molt limitada de la jornada, però important pel que significa d'obrir una escletxa quan les empreses tenen instruccions de no moure's enguany de les 1.826 hores amb 27 minuts, a més a més de la limitació de la clàusula de despenjament, i la creació d'una mesa per al foment de l'ocupació— són positius i que s'emmarquen en la línia dels arguments ací defensats. També ho han considerat així els delegats metal·lúrgics de CCOO que, per una àmplia majoria, s'han pronunciat a favor de signar el conveni.

El principi d'acord del conveni del tèxtil, que enguany només tracta de la revisió salarial, és d'un augment del 7'25 per cent amb revisió retroactiva des del gener de tot allò que excedeixi al final de l'any del 7 per cent. És un principi d'acord que, contemplat exclusivament des del punt de vista d'aquesta revisió salarial, és insuficient però assumible, ja que garantirà un mínim de poder adquisitiu. No cal dir que ens mereix una opinió menys positiva que l'aconseguit al conveni del metall.

En la línia d'influir positivament sobre la reducció de jornada cal ressenyar la reducció a 1.819 hores amb 36 minuts en el conveni de fusteria de Ribera.

Una qüestió estratègica de primer ordre en la negociació col·lectiva d'enguany, juntament amb la pressió dels treballadors, és entrecreuar el màxim de punts a la taula de negociació entre els sindicats majoritaris CCOO i UGT per evitar la dinàmica de l'acord per separat o despenjament de la UGT, que accentua els nivells de divisió sindical ja existents. Evitar la dinàmica de despenjament possibilita que la relació de forces s'expressi més nítidament a l'hora de negociar i que es puguin estirar gairebé sempre les darreres propostes patronals, aconseguint sempre els millors acords possibles en el seu context. Això és difícil, però no pas impossible.

En aquest moment es negocia el conveni general de químiques, els de les arts gràfiques i del paper, també d'àmbit estatal, i els convenis provincials del transport de mercaderies de Barcelona, Girona i Lleida.

Juan I. Valdivieso

Un moment en l'acte de signament del conveni provincial del metall de Barcelona.

Tampoc aquí el PSOE no compleix el seu programa

Pensions per sota del poder adquisitiu

El govern ha acordat d'incrementar globalment les pensions en un 7 per cent per al 1985, incomplint per tercer any consecutiu els seus compromisos electorals.

D'una banda, no es manté el poder adquisitiu i, en segon lloc, no s'avança gens en l'equiparació entre la pensió mínima i el sou mínim interprofessional, promesa per a aquesta legislatura.

Amb aquesta revisió, la immensa majoria de les pensions —en concret, el 89 per cent— continuaran per sota del sou mínim interprofessional. Aquesta situació no la pot emmascarar la demagògica presentació que se n'ha fet, tot dient que les pensions més baixes pugen entorn d'un 11 per cent, quan el que és cert és que la immensa majoria tindran una pujada inferior a les dues mil pessetes mensuals.

Dels cinc milions de pensionistes, més del 90 per cent percebrà un augment del 7 per cent, i tan sols unes 360.000 seran incrementades en un 11 per cent.

D'altra banda, la revisió efectuada neix del fet de prendre com a vàlida una pèrdua de poder adquisitiu de les pensions durant el 1984, en haver estat aquell any l'increment d'un 8 per cent —per a una inflació prevista del 8 per cent— quan l'IPC superarà aquesta quantitat: quan encara manca conèixer l'IPC de desembre, l'acumulat fins al novembre ja ultrapassa el 8 per cent esmentat.

Una altra volta, el govern ha decidit enguany la revisió de les pensions sense una negociació real amb les centrals. CCOO va ser convocada a una reunió amb el director general de l'INSS, el contingut de la qual fou exclusivament conèixer

les propostes del sindicat, i els representants de l'administració mantingueren que les xifres eren inamovibles perquè ja venien fixades a l'AES i recollides als Pressupostos.

L'argumentació de manca de fons que esgrimeix repetidament el govern per justificar uns increments tan insuficients no tenen la més mínima consistència, ja que només recuperant durant el 1985 una petita part del deute empresarial a la Seguretat Social, que puja a 1'4 bilions de pessetes, es podria arribar a una aproximació molt substancial cap a l'equiparació de la pensió mínima amb el sou mínim i garantir el manteniment de poder adquisitiu dels actuals pensionistes.

Si en algun terreny cal que els increments siguin més substancials que la mitjana, és precisament en el de les pensions, ja que, en la seva immensa majoria, els pensionistes rebran quantitats que es troben per sota de les trenta mil pessetes mensuals.

Per això, l'incompliment també aquí dels compromisos electorals contrets pel govern del PSOE és especialment sagrant.

Els treballadors i les seves famílies tenen dret, després d'una vida de treball, a percebre unes pensions que els permetin de viure amb dignitat.

Allò que s'amaga realment darrera d'aquestes pensions tan paupèrrimes és la decisió del govern d'avançar cap als fons de pensions privats, forçant els treballadors a cotitzar dues vegades si volen rebre una pensió suficient.

El primer té a veure amb els canvis socio-econòmics. No obeeix a cap casualitat la disminució numèrica dels rengles de la classe obrera industrial, provocada per la crisi econòmica internacional i pel potent desenvolupament tecnològic. És poc versemblant que, després d'una fase del cicle capitalista de reducció de l'ocupació a la indústria, en vingui una altra en què el nombre d'empleats en el sector d'activitats secundàries retorni al seu nivell anterior. Són molts els economistes que consideren que, en la indústria, s'esdevé una cosa semblant al que va passar a l'agricultura durant la primera meitat d'aquest segle: la fugida en massa de la mà d'obra laboral, seguida per increïbles alces en la productivitat de les terres.

Caldria fer ús amb compte d'aquesta analogia. Tanmateix, no hi ha dubte que la caiguda de l'ocupació de la mà d'obra es correspon amb la introducció en massa de robots i computadores. La indústria de l'automòbil, símbol de la industrialització moderna, es troba abraçada per aquest doble procés. Mentre, d'una banda, augmenta l'ocupació i el significat del sector d'activitats terciàries, d'altra banda això no basta perquè els «excedents» de la indústria es puguin fer servir de bell nou, igual com tota la resta de la força de treball que fa la seva aparició en el mercat de treball.

Com més va són més nombrosos els qui troben feina en aquest sector d'activitats terciàries, mentre que, d'altra banda, es crea un autèntic exèrcit de reserves permanents, ajudat —però també encobert— per la prolongació de l'edat escolar i per la jubilació alternativa.

Per aturar aquest procés no n'hi ha prou amb les grans lluites ni amb les vagues dels treballadors, com les que dugueren a terme, amb èxit, els treballadors de la indústria automobilística d'Itàlia, els metal·lúrgics francesos, els miners anglesos, etcètera. Aquests darrers anys hem estat testimonis de l'afebliment dels sindicats, de la reducció —tot seguit— de la seva afiliació, l'evident disminució del seu poder de negociació, etcètera. Es tracta d'un afebliment condicionat per la representació i organització, dificultats de noves figures socials: «terciaris», «temporers», treballadors parcialment ocupats i aturats. Així, augmenta en significat la qüestió de les perspectives de la vida, amenaçada per la destrucció del medi ambient humà, o de la totalitat de la humanitat. El modificat panorama social imposa revisions essencials tant a la política com als partits.

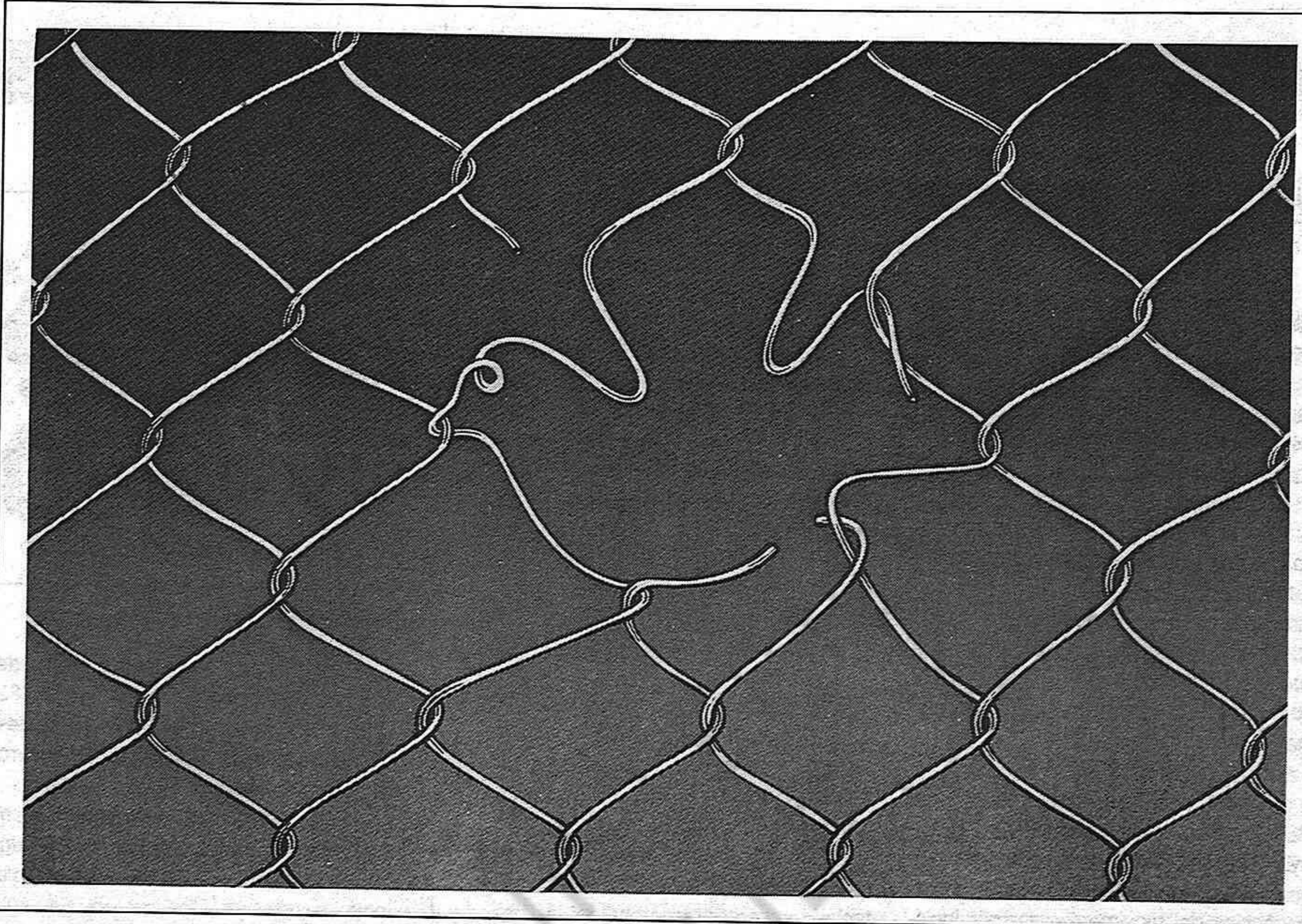
L'altre element important pertoca al sentit que s'hauria de concedir a les relacions amb el sud. Altrament, ja és una tradició (discutible, però consolidada) sobre la solidaritat, tant en forma de manifestacions polítiques comunistes en senyal de suport a la lluita d'alliberament o a la defensa d'amenaques exteriors, com en la forma de les opcions socialdemòcrates o cristianes per a l'ajut econòmic a fi de superar la fam, les malalties, etcètera. Augmenta, però, la consciència sobre el lligam orgànic entre la crisi econòmica europea i el subdesenvolupament, entre la concentració de béns al sistema militar-industrial i la misèria. Perquè l'enorme quantitat de

mitjans destinats als objectius de destrucció —equivalent a la realització relativa dels mitjans necessaris per treure de la desesperació i de la mort per la fam pobles africans íntegres— representa un argument fàcil i d'èxit.

Ací, però, ja no basta la categoria de la solidaritat. Cal que s'arribi a les causes orgàniques: la política industrial i financera dels Estats Units de l'Amèrica del Nord, els excessius deutes dels països pobres i totalment pobres, els cursos de les monedes, els caràcters de les inversions al Tercer Món, etcètera. I si no s'actua amb decisió per resoldre aquest nus de problemes, continuarem vagarejant per la perifèria de les coses. Perquè a l'Europa occidental hi ha partits de l'esquerra que ocupen posicions governamentals, que les han ocupades o que les ocuparan possiblement. Llavors cal reconèixer la crisi dels models de govern de l'esquerra europea, enfrontada amb aquests problemes. D'això que faci falta cercar noves vies. A molts indrets ja comencen a formular-se suposicions sobre la recerca d'un «tercer camí». En aquest punt, les fronteres nacionals representen, sens dubte, un obstacle d'importància. I això requereix que l'esquerra europea enraoni d'una manera harmonitzada.

La política de pau, de desarmament i de lluita pel nou ordre internacional, unida a l'anhel expressat per milions d'hommes en sortir als carrers, pot representar la nota més alta d'aquest anunci.

Renzo Gianotti
Membre del Comitè Central
del Partit Comunista Italià

**SOLIDARITAT
INTERNACIONAL**
PCPSUC

Solidaritat amb el Partit Comunista de l'Uruguai

El PCU, després de valorar el pas endavant que suposen les eleccions celebrades no fa gaire, i davant la perspectiva de la seva legalització el proper Primer de Maig, ha acordat organitzar la campanya Eduardo Bleier, en homenatge a la memòria de qui fou secretari de finances del Comitè Central del PCU, desaparegut després de la seva detenció per la policia i d'haver estat sotmès a ferotges tortures.

La campanya té com a finalitat recollir fons per fer front a les enormes necessitats financeres derivades de la legalització del partit, especialment pel que fa a la re-

obertura de locals i a la reparació de les seves publicacions històriques.

El Partit Comunista de l'Uruguai sempre va ser solidari amb la lluita per la democràcia a Espanya i amb els comunistes espanyols, la qual cosa engrandeix el nostre deure d'ajudar-los en aquest moment crucial per al partit germà.

Els donatius d'ajut es poden enviar al següent compte bancari: ADCA, n.º de compte 3176.66.1. CAIXA DE BARCELONA, agència 14, Aragó 281.

Tribuna del Congrés

Davant el VII congrés del PSUC

Els dubtes que es plantegen alguns entorn dels «espais» no deixen de ser alarmants. Perquè, és clar, si parlem d'«espais» en termes electorals i, doncs, en termes immediatistes, no hi pot haver cap dubte que l'espai comunista —per ser més exactes, l'espai electoral del PSUC— apareix limitat.

Si enraonem, però, d'espais polítics objectius, si contemplem la realitat d'aquest país, si analitzem quina és la natura, la tasca i els objectius de les diferents opcions de l'esquerra que s'ofereixen a la societat, veurem que el PSUC té un espai polític amb un enorme potencial. El problema és si el sabrem aprofitar.

L'espai polític objectiu existeix per al PSUC a Catalunya i per al PCE a Espanya. Espai per a un partit comunista que se sent hereu de les millors tradicions i experiències del moviment obrer revolucionari, alhora que nítidament crític. Un partit marxista revolucionari en el sentit que sigui capaç d'analitzar científicament la realitat que l'envolta, capacitat indissolublement lligada a la voluntat de transformar aquesta realitat en el camí del socialisme i el comunisme. Un partit de masses, que significa ser molts i adreçar-se a molts, amb capacitat i voluntat, doncs, d'organitzar els assalariats, que són els qui són més, defugint els clixés, parant esment en els canvis que hi ha en el si de la classe obrera. Un partit nombrós, cosa que implica admetre la pluralitat cultural que existeix en la nostra societat, cosa que implica eradicar el sectarisme en el fons i en la forma. Un partit capaç d'integrar en el seu si els joves, amb el seu potencial revolucionari, però no pas els joves «que haurien de ser», sinó els realment existents. Un partit conscient que ens trobem justament submergits en la «crisi dels partits», que fugi, doncs, de la possibilitat còmoda i fàcil de funcionar dels partits convencionals. Un partit de lluita i de govern més enllà de la teoria. De lluita, perquè per transformar la societat cal organitzar-se i lluitar, perquè per combatre les arbitrietats i les injustícies de la societat capitalista cal lluitar i, a més a més, lluitar radicalment. Un partit de govern amb vocació de ser força política de futur, però també força política avui, capaç, doncs, d'oferir alternatives als problemes d'avui i de tirar cap endavant. Aquest és l'espai polític (no necessàriament electoral) a curt termini del PCE i del PSUC.

Un espai que el PCE està disposat a ocupar, i que les bases per fer-ho s'han començat a assentar a l'XI congrés. No s'han assolit tots els objectius, perquè el congrés no ha aconseguit la síntesi. Han desfermat les amarres que en frenaven la renovació i inicien la renovació dels mètodes. El PSUC pot avançar per aquest camí i cal que ho faci. En millors condicions i tot, si és capaç d'extreure les ensenyances viscudes tant al PCE com al PSUC mateix després de l'XI congrés.

La conclusió ha de ser clara: el PSUC no pot supeditar-se al desassossec ob-

sessiu dels espais electorals immediats, sense que això signifiqui renunciar a res, perquè no és pas una coalició o un partit electoral, sinó un partit revolucionari. El PSUC no pot ser esclau dels esquemes clàssics de l'esquerra socialdemòcrata o del comunisme dogmàtic, encara que aquests esquemes estiguin fortament arrelats en la cultura popular.

La història ha demostrat a bastament que les expressions polítiques i culturals de l'esquerra no són estàtiques, sinó fruit de les realitats que hom pretén de transformar, les quals condicionen i canvien paral·lelament el curs de la història a les noves formes que adopten els modes i les relacions de producció i a les noves expressions que adopta la lluita de classes.

Ser aquest partit és el nostre repte: analitzar allò que som, detectar-hi els obstacles i assentar resoludament les bases com a punt fonamental de la nostra activitat.

Segurament, al VII congrés es discutirà amb vehemència si hem de fer prevaler la component ideològica o la component social de la nostra tasca: un debat fals, perquè amb un partit malalt no es pot fer prevaler res. En canvi, amb un partit que surti enfortit del VII congrés, amb les idees clares sobre la importància de l'eina, segur que podrem ser un partit que generi ideologia i valors culturals antagòniques a les del capitalisme, que es troba fortament arrelat en el teixit social.

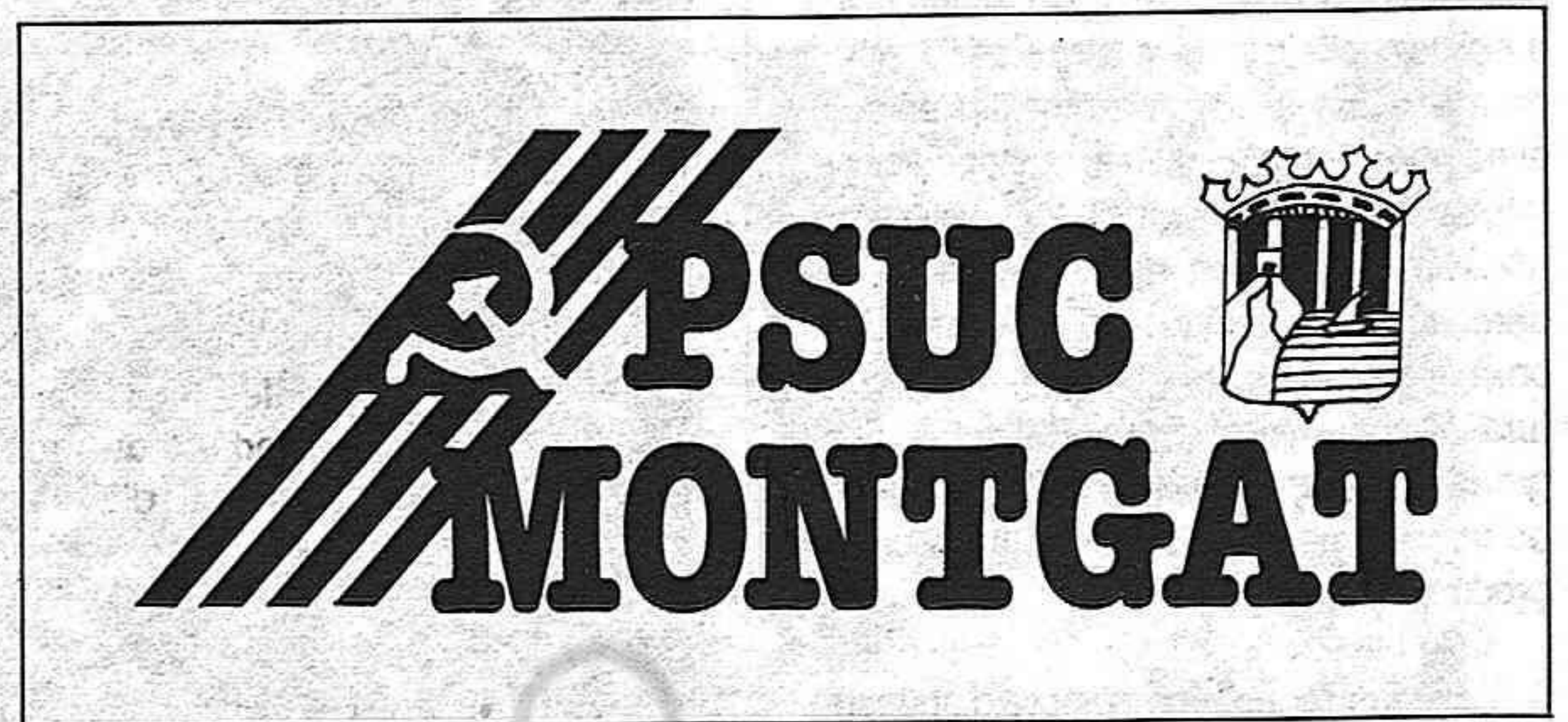
Per tant, sense «treure ferro» al debat polític, el punt cardinal d'aquest congrés ha de girar entorn del partit que volem i com el fem factible.

Les coses estan plantejades d'aquesta manera: o el conjunt del partit adopta un paper protagonista de cara al VII congrés, en què les idees siguin fraternalment debatudes, en què es busqui primer de tot la unitat, la síntesi, la integració. Un congrés de renovació, però sense fer de la renovació una caricatura. Que la renovació sigui fruit del debat, de les necessitats del partit, no pas de posicions o voluntats subjectives. Una renovació que pot arribar —i que cal que hi arribi— als canvis de persones als òrgans de direcció, però que el seu eix fonamental ha de ser la renovació en els mètodes de treball.

Per si de cas, vull deixar constància que reivindico aquests canvis a la llum de les insatisfactòries experiències passades. La transparència sempre és bona i gratificant. Perquè la renovació no ho serà de debò si subsisteixen mètodes anacrònics, i perquè em sembla just i, sobretot, necessari que el conjunt del partit digui fins a la darrera paraula en el VII congrés. Si no es posen, però, els mitjans i la voluntat per participar activament en aquest procés, això no serà pas així. Podria arribar a succeir el mateix que ocorregué el darrer congrés, i això fóra perillós per al PSUC.

José Cervera Pastor
Membre del Comitè Central del PSUC

L'opinió del lector

Mongat és un poble de la comarca del Maresme, segregat de Tiana l'any 1933; actualment, té 6.944 habitants. En aquest poble es va construir el primer túnel ferroviari d'Espanya.

El Maresme és una comarca d'uns cinquanta quilòmetres de llargada per uns deu d'amplada, i limita a l'oest amb Barcelona.

L'economia de Montgat és primordialment industrial i agrària, tot i que s'hi manté un nucli pescador.

Abans del 1976 —o sigui, en la clandestinitat— el partit el formen més de quaranta militants que, juntament amb els simpatitzants, sumen uns seixanta. Després de la legalització, aquest nombre va decreixent a poc a poc; el conjunt que en queda, tot i que amb contradiccions sobre el que significa ser comunista, té força incidència a la nostra localitat i es manté fins a les primeres eleccions municipals.

En aquestes vam tenir un gran encert polític, en fer pública la formació d'una candidatura unitària —i, doncs, única— que aglutinava tots els partits organitzats a la nostra localitat, així com les diferents organitzacions populars, com associacions de veïns, etcètera, etcètera. Això fou assumit per tots llevat del PSC (PSOE), que va presentar-se tot sol i amb les seves sigles.

El programa electoral del PSUC va ser elaborat pel conjunt de persones que convergiren en la proposta comunista i, per tant, fou assumit per tots. D'això que, en crear-se la candidatura unitària, decidís presentar-se amb les sigles PSUC, encapçalada per un independent. El resultat fou un triomf de la nostra candidatura, que obtingué sis regidors sobre tretze que componen el ple municipal, o sigui que obtinguérem el 43 per cent dels vots emesos per la població.

Fou durant el mandat d'aquesta candidatura que el partit es va començar a desarticlar. Car, si bé la proposta unitària va ser un encert, després, per manca de criteri i per personalismes encoberts, la cosa no va funcionar.

La crisi del nostre partit no va provocar escissions, però la realitat és que ja hi havia un descoratjament i una desmoralització, amb grans dificultats per tirar endavant el compromís municipal.

El 1981 es van repartir els carnets, però no es va cobrar ni una sola cotització; a conseqüència d'això, a finals d'aquell any ens vam veure obligats a tancar el local que teníem a la població. Durant els

anys 1982 i 1983 no es va repartir ni un sol carnet; malgrat això, però, es va poder elaborar —amb moltes dificultats— una candidatura on quatre persones apareixien com a militants —ressaltem que el cap de la nostra llista anterior, o sigui l'alcaldé, i un altre regidor, es van passar a la candidatura del PSC (PSOE)—, i només aconseguírem dos regidors. No cal ni afegir que, a partir d'aquell moment, el partit pràcticament va desaparèixer de Montgat.

A finals de febrer del 1984, tres companys de la localitat i un independent, juntament amb el company Josep Canals, del comitè comarcal, ens vam reunir per decidir el futur de la nostra organització, amb un únic punt a l'ordre del dia: la dissolució total del partit a la localitat o la seva engegada, amb totes les dificultats que ja coneixem. Després d'un seriós debat vam acordar continuar amb les forces que ja teníem.

Avui, pràcticament en complir-se un any d'aquella reunió, podem dir amb orgull que ja som dotze militants amb carnet i que aglutinem una vintena de simpatitzants, que tornem a ser presents a la vida municipal amb els nostres dos regidors, que comencem a desenvolupar activitats amb les organitzacions del poble i que pràcticament estem enllestitint l'organització d'un col·lectiu per la pau a Montgat. Podem afirmar que, d'una nul·la participació en les tasques comarcals, hem passat a desenvolupar tot allò que ens correspon a la nostra comarca.

Volem destacar la nostra participació per primer cop en la Festa de Treball, que ha estat, per a nosaltres, positiva en tots els aspectes.

El més important, però, ha estat que el dia 13 de gener del 1985 hem celebrat la nostra primera conferència local, que ha estat oberta a militants i simpatitzants, les conclusions de la qual us farem arribar. En aquesta conferència s'ha escollit un comitè de cinc membres amb els seus càrrecs respectius, que són:

- Manuel Cárdenas
Responsable polític.
- Martín Enano
Responsable de finances.
- Fèlix Arias
Responsable d'organització.
- Adelina Rinkch
Responsable de política municipal.
- Francisco Corro
Responsable de política institucional.

Carta oberta a Felipe González, president del govern

Ciudadà president:

Permeteu-nos l'expressió. Com a responsable de la comissió del comitè local del PSUC per als problemes de la tercera edat, i en nom de tots els companys que en formen part, davant les manifestacions públiques que llegim o escoltem a la TVE, fetes per persones responsables de l'administració, i a la vista dels passos negatius per arribar a una justa i necessària emancipació econòmica, social i assistencial, en benefici de tots els ciutadans que ens trobem en aquesta ben o malament anomenada tercera edat, i per al seu respecte, hem considerat, ciudadà president, manifestar-vos i expressar-vos sincerament les nostres preocupacions i inquietuds, ja que no estem d'acord —ni ho trobem encertat o just— amb el fet que se'ns digui que les pensions que percebem actualment, així com les del 1985, no han perdut ni perdran poder adquisitiu. Al nostre entendre, la realitat és que qualsevol pensió que no estigui situada a l'altura del salari mínim interprofessional ja és de per si insuficient. Atès l'alt cost de la vida, mai no es pot dir seriosament que es té assegurat el poder adquisitiu. I si de debò es considerés així, ¿per què no inverteixen els papers per demostrar-ho amb l'exemple? D'altra banda, ¿què passa amb els centenars de milers de ciutadans més grans de seixanta-cinc anys que, per les raons que siguin, no perceben cap mena de pensió ni ingrés econòmic, i malviuen a costa d'ajuts aliens? ¿O amb aquells que cobren l'almoïna del govern, les deu mil pessetes mensuals del FONAS? ¿És que els ciutadans que es troben en aquesta misèria i vergonyosa situació també tenen el poder adquisitiu assegurat? Nosaltres, que vivim el problema tan de prop, que veïem que els augments de preu que vosaltres autoritzeu constantment els ha de pagar per igual el qui cobra una pensió alta que el qui la percep regular, baixa o qui no en percep gens, diem rotundament que

no, que aquest no és el camí. I encara més: l'article 50 de la Constitució ens diu: **Els poders públics —en aquest cas, el govern que vós presidiu— garantiran, mitjançant pensions adequades i periòdicament actualitzades, la suficiència econòmica als ciutadans durant la tercera edat.** Dissortadament, i d'això ens queixem, aquest contingut constitucional tan just, solidari i humà, fins als nostres dies no s'ha complert ni es compleix. ¿Per què? Continuem amb diferències abismals entre pensió i pensió, sense institucionalitzar la pensió social a càrrec dels Pressupostos Generals de l'Estat, independent de la Seguretat Social, amb un sistema insuficient de serveis socials, principalment pel que fa a residències assistides, hospitals o centres de geriatria, apropiats per atendre la gent gran que, per trobar-se sola, vella o malalta, o per patir la malaltia pròpia de l'edat, no els vulguin als centres hospitalaris o no hi puguin romandre. I Manresa no queda al marge d'aquestes necessitats assistencials. Entenem —i aquesta és la nostra lluita i l'objectiu a assolir des dels nostres anys juvenils— que qualsevol societat o govern que no presti la màxima atenció i els recursos econòmics per enfortir-ne els pilars fonamentals, com són la infància, la joventut i la vellesa, no pot enraonar mai de solidaritat i humanisme. Un Estat democràtic, avançat i progressista, com es pretén i ha de ser el nostre, ha d'anar per aquest camí. Si es mantenen misèries humanes i desigualtats tan desorbitades, això és insolidaritat, i així es desacredita la democràcia. Esperem, ciudadà president, que les nostres reflexions us serveixin per dedicar més atenció als problemes i preocupacions que sincerament us exposem.

Amb les gràcies a la bestreta per la seva atenció, rebí la nostra més cordial i afectuosa salutació.

Ernest Brunet Señal Manresa (Bages)

Carta a Felipe González

Benvolgut company director de TREBALL: t'agrairia que em publicuessis la carta que t'adjunto, encara que és força extensa. Amb les gràcies a la bestreta, rep una abraçada.

Excel·lentíssim senyor:

A l'empara de l'article 20 de la Constitució espanyola, i indignat pels atacs llançats contra CCOO pel PSOE i la UGT, no tinc cap altre remei, com a obrer, que sortir al pas d'una campanya desprestigiadora i insultant que només beneficia el capitalisme.

Sí, senyor president, beneficia els qui van enfonsar Espanya econòmicament i que no faran mai res perquè la seva estabilització no quedi estancada, en pro d'una política social coherent per a totes les capes socials del país on, encara ara, existeix una gran discriminació entre explotadors i explotats.

Els empresaris no aporten res al fons de solidaritat. Els salaris creixeran entre un 5'5 i un 7'5 per cent l'any 1985, i entre un 5'4 i un 6'4 l'any 1986, o sigui que, en aquest lapse, el poder adquisitiu de les forces de la producció serà incomparablement inferior al que tenim ara, mentre que a les forces de consum se'ls ha augmentat en sous i pensions unes quantitats que no són en consonància amb la catastròfica situació econòmica del nostre país.

Senyor president, ¿es pot ser socialista oferint el blanc pa als rics i només les engrunes als qui sembraren el blat? Mai els capitalistes no van tenir, de l'any 1931 ençà, tant privilegis com els que tenen ara, i no són ells els qui donaren el seu vot al vostre partit.

Els pensionistes i jubilats estem altament preocupats davant la burla i el menyspreu de què som objecte per part del govern en allò que pertoca a les pensions de fam que no concorden amb les promeses de la campanya electoral de fa dos anys: a primers del 1985 se'ns augmentaran en un 7 per cent global. Aquesta quantitat, però, des de primers de l'any passat, s'ha triplicat en els articles de primera necessitat; així doncs, a finals del 1985 els pensionistes religiosos diran, en resar: el nostre pa de cada dia doneu-nos-el demà, perquè avui no tenim peculi per

comprar-lo. Aquesta situació calamitosa s'esdevé entre milers de pensionistes i jubilats, i ja no en parlem, dels qui han arribat a l'edat de la jubilació i no cobren ni una pesseta després d'haver passat la vida, des de la seva infantesa més tendra, engreixant l'estómac a la família burgesa.

Senyor president, els explotadors, segons la història, només van deixar anar allò que la classe obrera els va arrencar amb la lluita unida. Vós sabeu molt bé que això és ben cert, i d'això la meua doble indignació en sentir-vos insultar el secretari general d'un sindicat de classe, del qual sóc membre i fundador, per no signar un acord que tendeix a enterrar el compromís electoral dels vuit-cents mil llocs de treball quan, lluny de complir aquest compromís, l'atur ha crescut en sis-cents mil treballadors més i ara ja ens trobem en els 2.700.000 aturats; dins de ben pocs mesos ja serem a la ratlla dels tres milions, ja que els capitalistes, a l'AES acabat de signar, queden tan autoritzats com indefensos els treballadors; els primers despatxaran col·lectivament quan els vingui de gust, i els segons... bé, els segons suposo que no seran tan babaus com per resignar-se a retrocedir al segle passat i a començaments del present. CCOO no hi estarem d'acord, ni tampoc podem estar d'acord amb el fet que als empresaris se'ls redueixi el tipus de cotització, així com les primes d'accidents de treball.

Senyor president, les raons exposades i les omeses —per a les quals em caldrien moltes quantilles— són la causa que l'indiscutible Marcelino Camacho s'abstingui de signar un acord que es troba en contradicció amb la seva exemplar conducta de defensa de la classe obrera, tant a la clandestinitat com en democràcia. ¿Pot un sindicalista d'aquesta altura llençar la tovallola? No. Això tindria un nom que Marcelino Camacho no canviaria mai pel seu.

Perdoneu-me, senyor president, les molèsties que us hagin pogut ocasionar les meves ratlles.

Us saluda atentament,

Jesús Moreno Serrano
Terrassa (Vallès Occidental)

A Castellbisbal maten el porc

Una crònica poc usual. Els companys del PSUC de Castellbisbal van organitzar una matança del porc el passat Nadal on convidaren el nostre secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz, i Enric Saura, del comitè comarcal del Vallès Occidental. Les fotos són prou il·lustratives. No cal dir que també s'hi parlà de la situació política i del VII congrés.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Fe d'errates

Al número 776 de TREBALL, en parlar de la nostra situació econòmica i dels subscriptors, s'incloueren les trameses gratuïtes en aquests últims. Les subscripcions, com indicava l'estat d'ingressos, són 750.

Una pàgina d'història

Unes vides, uns militants

Com cada any pel mes de febrer, recordem, per mantenir viva i allionadora l'experiència col·lectiva, l'afusellament de Puig Pidemunt, Pere Valverde, Àngel Carrero i Numen Mestres, dirigents del nostre PSU.

La reconstrucció del partit després de la desfeta militar l'any 1939 no fou fàcil. El comunisme era l'enemic privilegiat de la dictadura, la qual, inútilment i amb freqüència, proclamava la seva destrucció. Tot l'aparell repressiu, reforçat i allionat per les experiències nazis a Europa, estava abocat a localitzar i destruir les organitzacions del partit. No era per casualitat que Polo, aleshores cap de la Brigada Político-Social, tenia al seu despatx el possible esquema del partit, tot fet de cercles relacionats entre ells en piràmide i que pretenien representar els diferents esglons organitzatius del PSU. En els interrogatoris, es tractava d'encasellar el comunista detingut en el cercle respectiu, amb tot el que suposava de tortures indescriptibles.

Amb la caiguda dels vuitanta, de la qual formaven part els quatre companys afusellats al Camp de la Bota, culminava una etapa que donava fonament a l'organització del PSU a tot Catalunya i molt particularment a Barcelona. No era fàcil connectar amb els comunistes que havien escapat de la repressió i que estaven disposats a continuar la lluita. No obstant això, s'havia aconseguit la creació de nuclis de partit a Girona, Tarragona i Lleida, i a Barcelona s'havia constituït una organització

formada per quatre sectors amb llurs direccions i que depenien del comitè local de Barcelona.

Paral·lelament a l'organització del partit, hi havia la de la JSU, i foren els comunistes els qui van fer possible el renaiement de la UGT. La direcció guerrillera aplicava les directrius del partit a través de la comissió polític-militar; tenia un comandament únic i estava formada per brigades amb llurs caps.

TREBALL, sota l'impuls i direcció de Puig Pidemunt, sortia regularment i era l'única publicació catalana que es mantingué, malgrat les caigudes, sense interrupció.

El caràcter de classe i nacional del PSU en feien el portaveu més aguerit dels interessos nacionals de Catalunya, refermant així, des de la seva naixença el 1936, l'empremta d'un partit de futur profundament arrelat. Per la lluita i pels sacrificis immensos, ningú com el PSU s'identificava amb Catalunya i les seves aspiracions a la llibertat.

La importància que havia adquirit el treball del partit en totes les diferents branques necessitava d'una infraestructura considerable, basada essencialment en el suport del poble. D'altra banda, el suport polític, econòmic i humà de les organitza-

cions del partit de l'emigració, i molt particularment de França, fou determinant.

De tot el món, després de la dispersió que va provocar la derrota de la República, arribaven quadres comunistes, seleccionats per ocupar llocs de combat i ajudar els companys que lluitaven a l'interior del país. Era a França on es concentraven generalment els qui venien d'Amèrica ajudats per la solidaritat de mariners amics, com fou el cas de Pere Valverde, i els qui venien de la Unió Soviètica via Iugoslàvia, travessant el nord d'Itàlia, una gran part a peu i ajudats per l'estructura guerrillera dels comunistes italians. Sense comptar els companys de França, que en constituïen el contingent més nombrós.

Els Pirineus seran testimonis eterns del pas d'una munió d'homes i dones comunistes, moguts per un ideal noble i conscients que la mort podia arribar en qualsevol moment. I sovint aquest era el preu que s'havia de pagar per reconstruir el nostre edifici comunista, destruït per la repressió franquista.

S'ha parlat sovint de la caiguda dels vuitanta i no sempre respectant la veritat històrica. Amb tota responsabilitat podem afirmar que no fou deguda a cap traïció, sinó a les condicions excepcionals de la lluita. La raó principal n'era que les organitzacions del PSU no es reestructuraven per esperar indefinidament un hipotètic canvi, promogut per la situació internacional, sinó que un cop constituïdes es passava a l'acció a les fàbriques i llocs de treball, a la universitat, al camp i a les guerrilles a la muntanya i a la ciutat. El repartiment de propaganda, les accions reivindicatives i les accions guerrilleres posaven en moviment tot l'aparell repressiu franquista. No els era tan summament difícil trobar els primers indicis on l'acció s'havia produït. Després, hi havia també les nostres prò-

pies deficiències d'organització i, en particular, la manca d'experiència en el combat il·legal, clandestí, que quan adquiria caràcter massiu cada vegada feia més difícil el control personal de cada militant i el seu voltant. Només les experiències acumulades varen permetre protegir la inevitable vulnerabilitat del partit.

Quan els quatre companys foren afusellats, com ho havien estat d'altres anteriorment, érem conscients que llur mort no significava la fi del PSU ni el de la lluita contra la dictadura. Llistes inacabables d'homes i dones aixecarien de nou ben alta la bandera del partit. Catalunya podria comptar sempre amb els comunistes per alliberar-se i conquerir les seves llibertats nacionals i l'autonomia.

Gregori López Raimundo, al capdavant d'un nou equip, asseguraria la continuïtat amb d'altres que no van caure, amb noves formes de lluita, ja que s'havia comprès que la lluita armada no era viable i successivament, sense interrupció, amb la voluntat política que ens és pròpia i refermada, s'arribaria fins a la legalització del partit.

En retre homenatge als quatre companys en el 36 aniversari del seu afusellament, que tantes lliçons de modèstia, d'honradesa política, de lleialtat, de responsabilitat, de fidelitat i de fermesa ens han donat, rendim homenatge a tots els homes i dones comunistes que durant la nit del franquisme, estretament units, varen permetre, junt a d'altres antifranyquistes, en un combat difícil, l'adveniment de la democràcia, indispensable per avançar cap al socialisme.

Ferran Rius Sebastià Piera

(NOTA: Sebastià Piera i Ferran Rius eren membres de la direcció i varen ser detinguts i condemnats en el grup dels vuitanta.)

Homenatge a Puig Pidemunt i els seus companys

Arribem, un any més, a la data del 17 de febrer, en què es commemora l'afusellament dels nostres recordats companys Puig Pidemunt, Valverde, Carrero i Numen Mestres.

El nostre PSUC farà acte de presència a les seves tombes per retre'ls-hi l'homenatge del nostre record.

Una delegació del Comitè Central hi anirà el **DISSABTE, dia 16, a les 11 del matí.**

Demanem a tots els companys i companyes, així com als amics i amigues que vulguin acompanyar la delegació, a trobar-nos a la porta interior del cementiri del Sud-Oest (Can Tunis) a les 10,45 hores.

Proper trasllat a Barcelona de les despulles de Joan Comorera

Com a continuació a la resposta donada pel president de la Generalitat a la demanda del PSUC pel que fa a la repatriació de les despulles de Joan Comorera, el president i el secretari general del PSUC es van entrevistar, el dia 23 de gener passat, amb el conseller de Governació.

El senyor Macià Alavedra va informar els nostres representants del fet que ja va obtenir l'acord corresponent dels familiars de Comorera, i que ha fet les primeres gestions davant les autoritats de Burgos per resoldre els problemes legals que comporta el trasllat.

El senyor Macià Alavedra confia que, a finals de febrer o començaments de març, es pugui dur a terme l'esmentat trasllat. El president i el secretari general del PSUC van mostrar la seva satisfacció i acord amb el propòsit del govern de la Generalitat de facilitar que les despulles de l'ex-conseller i primer secretari general del PSUC s'exposin al Palau de la Generalitat perquè puguin rebre l'homenatge dels seus antics companys, amics, familiars i tots aquells que vulguin fer-ho.

Presentacions públiques del VII congrés del PSUC

Després dels actes realitzats, abans de cap d'any, a les capitals de les quatre circumscripcions electorals, s'han començat a presentar els documents de preparació del VII congrés a barris, localitats i a sectors socials d'arreu de Catalunya.

L'esforç de projecció pública de les nostres propostes, de recerca de participació en l'elaboració definitiva de les tesis s'estendrà fins a principis de març, a les portes mateixes del VII congrés del PSUC.

La preparació acurada d'aquests actes, si volem aconseguir el que pretenem, és essencial. Les primeres experiències, amb resultats desiguals, s'expliquen, en gran mesura, per les formes emprades de connexió amb els sectors de la població que podem interessar.

La convocatòria per escrit als amics del partit, a persones preocupades pel fet

polític i que sovint creen opinió, s'hauria de complementar, més sovint, amb la invitació personal i l'ofertament dels nostres documents congressuals.

El coneixement més generalitzat de l'acte de presentació s'aconsegueix amb l'edició d'un cartell, la distribució d'una octaveta, el penjament d'una pancarta, la publicació al diari o revista local o comarcal, la comunicació per la ràdio d'àmbit corresponent. No sempre aquests mitjans són inabordable per a les nostres economies.

No caldria, en cap cas, oblidar de convidar degudament els mitjans de comunicació locals i comarcals i els corresponents dels diaris nacionals, d'organitzar abans o després de l'acte una conferència de premsa específica per tal d'ampliar la informació sol·licitada.

7^è CONGRÉS

Barcelona,
16, 17, 18 i 19 de març de 1985

CARTA DE NORMES
PROJECTE DE REGLAMENT

PROJECTE DE TESIS

PROJECTE DE
MODIFICACIÓ D'ESTATUTS

A falta d'unes quantes localitats a confirmar, els actes programats fins ara són els següents:

Dia	Lloc
11 de gener	Barcelona-Guinardó
15 de gener	Barcelona-Poble sec
15 de gener	Terrassa
18 de gener	Reus
25 de gener	Mollet
25 de gener	El Prat
25 de gener	Barcelona-Horta/Carmel
30 de gener	Barcelona-Ensenyants
2 de febrer	Igualada
2 de febrer	Vilanova i la Geltrú
3 de febrer	Santa Coloma de Gramenet
8 de febrer	Sant Feliu de Llobregat
9 de febrer	Manlleu
11 de febrer	Barcelona-Dreta de l'Eixample
21 de febrer	Barcelona-Sagrada Família
22 de febrer	Olot
23 de febrer	Cerdanyola
23 de febrer	Barcelona-Esquerres de l'Eixample
2 de març	Barcelona-Gràcia

Els companys de Rubí fan una presentació en quatre apartats: política econòmica, política institucional, política internacional, partit, els dies 1, 8, 15 de febrer i 3 de març, respectivament. La seva preparació inclou el repartiment de dos-cents documents del VII congrés a personalitats i votants del PSUC.

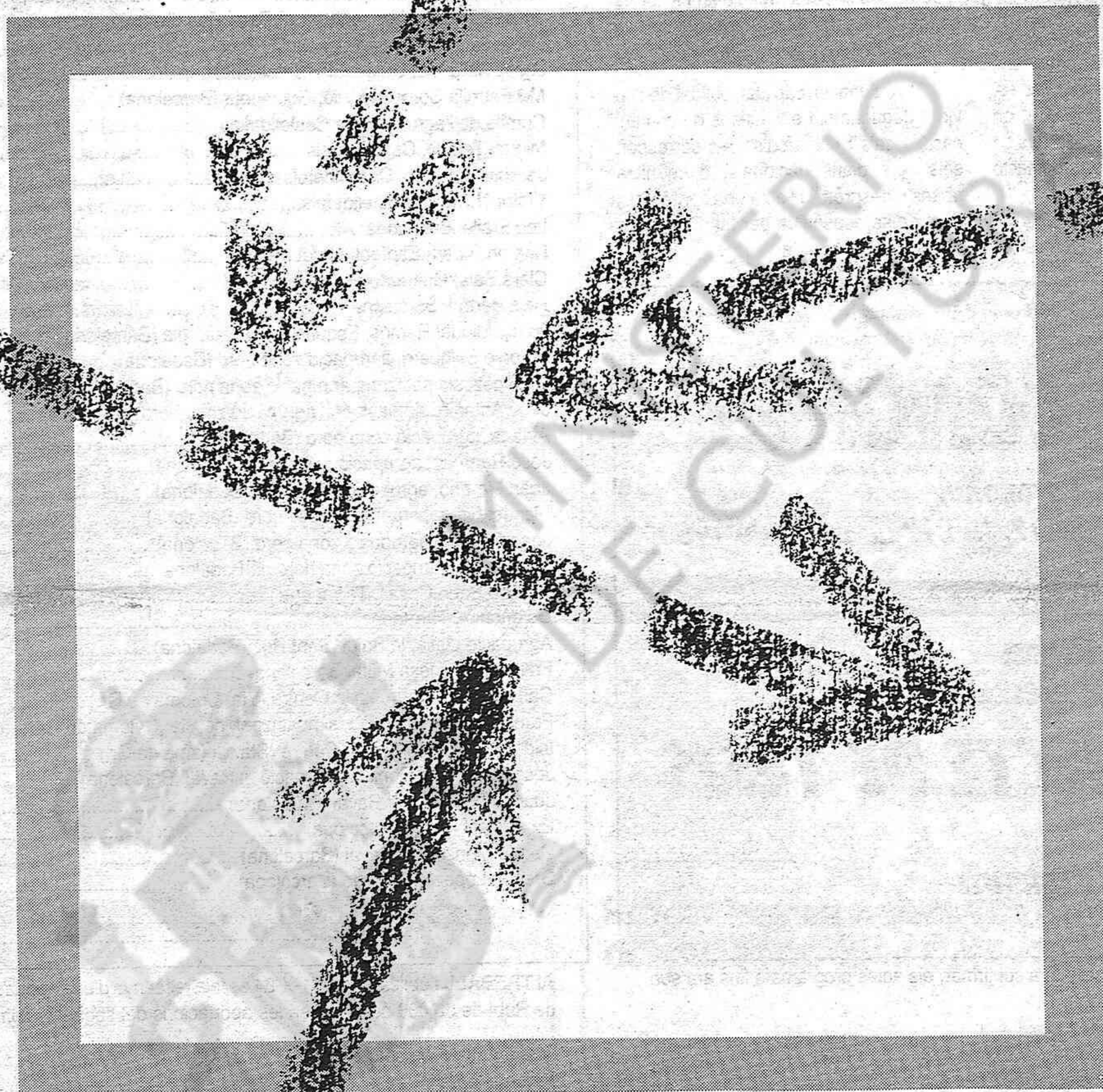
Les presentacions van a càrrec del president del PSUC i dels companys i companyes ponents de les comissions d'elaboració dels documents congressuals.

Ajut per a l'amortització dels deutes

Saldo publicat a l'anterior TREBALL	4.412.452
Vicenç Faus, Barcelona	1.500
Teresa de Marsella	1.000
Jaume Roldan-Cuartero Isabel, Reus	1.500
Francesca Sallent Sabadell, Reus	1.500
Joan Pedragosa Guinart, Reus	1.500
Anna Sugrañes Boix, Reus	1.500
Francesc Campoy Meca, Reus	3.000
C.R.S., Reus	1.500
Francesc Ortega, Reus	500
Elvira Antonio, Barcelona	1.650
Josep Bonifaci, Barcelona	1.500
Josep Miró Gelabert, agrupació Canyelles (Barcelona)	1.500
Sebastià Jeremias, agrupació Guineueta (Barcelona)	500
Josep Milià Pla, Guineueta (Barcelona)	500
M. ^a Estrella Coromina Vilà, Guineueta (Barcelona)	500
Comitè de l'agrupació de Castelldefels	22.000
Miguel Tejeda, Castelldefels	1.500
Jerònima García, Castelldefels	1.500
Víctor Navarro, Castelldefels	1.500
Leo Fraile, Barcelona	1.500
Ramon Ribera Espígol, Lloret de Mar	5.000
Clara Sala, Guinardó (Barcelona)	1.500
Reis Bertral, Barcelona	2.000
Josep Miquel Ramos, Esquerres de l'Eixample (Barcelona)	3.000
Antonio Salguero, agrupació zona nord (Badalona)	1.500
S. López, simpatitzant, agrupació zona nord (Badalona)	500
José Antonio, simpatitzant, agrupació zona nord (Badalona)	800
Aldana, agrupació zona nord (Badalona)	1.500
José Ramírez, agrupació zona nord (Badalona)	2.000
Joan Moreno, agrupació zona nord (Badalona)	2.000
Manuel Gerga, agrupació zona nord (Badalona)	5.000
Joan Cabello, agrupació zona nord (Badalona)	5.000
Comitè de l'agrupació zona nord de Badalona	35.000
Família Saun Casas, Tarragona	6.000
Un anònim, Tarragona	1.725
Agrupació Llefia, la Salut, Sant Roc (Badalona)	100.000
Francisco Conesa Mata, Barcelona	5.000
Carlos Grande, agrupació Centre (Sta. Coloma de Gr.)	1.500
Francisco García Gordo, simpatitzant, de Sta. Coloma de Gr.	500
Isidro Provins, agrupació Centre (Sta. Coloma de Gr.)	1.500
José Fernández Bonilla, agrupació el Raval (Barcelona)	1.500
Juanita Sánchez, el Raval (Barcelona)	200
Riojano, el Raval (Barcelona)	1.000
Cecilio Monzón, el Raval (Barcelona)	200
Gregori López Raimundo (Barcelona)	10.000
TOTAL	4.654.027

Al **TREBALL** publicat el dia 31-X-84 es feia ressenya d'una aportació del comitè local de Rubí de 50.000 pessetes en les aportacions del següents companys:

Josep Anton Pombo i Marcos	1.500
Miquel Alegre i Pérez	1.500
Manuel Clemente Pinto	1.500
Elena Gutiérrez Pérez	1.500
Josep Ricart Ambrós	1.500
Pili Navarro Espejo	1.000
Josep Sánchez del Viejo	1.500
Josefina Llugany i Paredes	1.500
Miquel Llugany i Paredes	1.500
Teresa Tort de Val	1.500
Fernando Calvo Martín	1.500
Andrés Cano González	1.500
Francisco Pino César	1.500
Pepa de Haro Cabanas	1.500
Ferran Salsas i Roig	1.500
Vicenç Rizo Marcos	1.500
Fernando Moreno Yera	1.500
Asunción Paredes García	1.500
María Estrella García Prieto	1.500
Ricard Barón García	1.500
Lázaro Cañizar Alegre	1.500
María Pilar Bel Cortes	1.500
Lorenzo Blanco Escudero	1.500
«Donatius anònims»	16.000
TOTAL	50.000

**L'hegemonia de l'esquerra
i la convergència social
i política**